Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

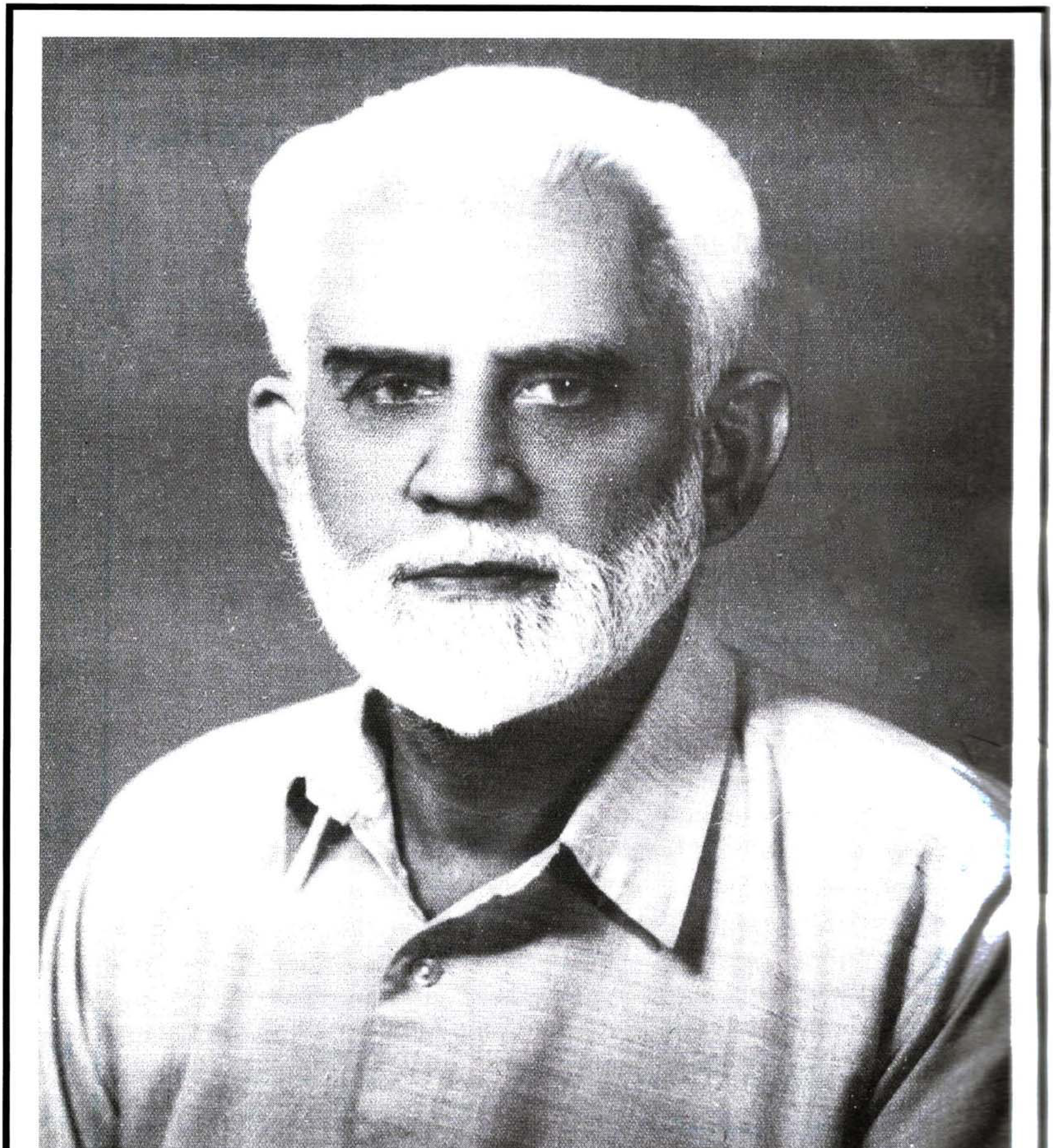

عبدُالله جان مغموم

تړون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره را څڅیدلې دي -

مغموم

ټول حقونه په حق د یکونکي کښې محفوظ دي

د کتاب نوم ——— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ——— فروري ۲۰۰۱ء

شمېر ——— ۵۰۰

قیمت غیر مجلد ——— ۷۵/ روپۍ

قیمت مجلد ——— ۱۰۰/ روپۍ

پرېس ———

کاتب ——— محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک:

۱- یونیورسټي بک ایجنسي - خیبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

معرفت پوسټ ماسټر

شاهین ټاؤن

یونیورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښه شاعر، ښه ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشېر کاکا	۴۶
۷	دوه مېینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وید بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"نه شاعر - نه ادیب او نه ښکلی انسان"

(جان محمد زلمی)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه یې پېژنم زما خپل دی - زما زړه ته ډېر نږدې دی - ځکه چې ښه انسان دی څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سرېتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د پښتنو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دی او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به او وایم چې د غه ښکلي شاعر - ادیب او ښکلي انسان په تېرو ورځو کښې ماله داغلو او راته یې اووې لاله (زه تر یې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وایي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره یې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رایې څخه بیا خبر کړې دې مضمونو له ما نوم ایښې دی. "ارمانونه حسرتونه" فائل یې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدای شته چې فائل ته مې او کتل نو وار مې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې څوان نبي آدم ته مې انکار نه شو کولې - فائل مې ترې نه واخستو او د ښپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به
غواړي - دَ فائیل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه دَ اولنۍ
مضمون نوم وهٔ " څلورمه لُوَر " په لوستو مې ئې شروع اوکړه ،
اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې دَ
هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سوا کیدو - دَ هرې کرښې
په لوستو به مې خوله نوره زیاته اوچه او چه کیده - غوږے به مې
زیګ زیګ کیدو او تاسو یقین اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته
اورسیده نو په ځان هم وپوهـ نهٔ وم څو رنګې رنګې ترې ترې
اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهیدې
او په ګرېوان کښې مې څڅیدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په
واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په
یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه پُورته
او ووتم او هغه درونډ فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به
څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو -
دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو
غم لړلے غم زپلے او غم سیزلے داستان وهٔ - یو دَ بلې نه زیاته
دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته
او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم یوه سړیکه په ټول بدن کښې خوره شوه -
او سوچ مې واخستو چې دا ژوند دَ څنګې خلقو دپاره څومره غمناک
دے څومره دردېدلے او ترخ نیلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رېړیو اوردېلے وهٔ - "دَ هدایت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نه اندازه کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زه نه وم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وه یو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وه، خو دې نه خدائے شته چې نه وم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سینه کښې د دردونو او غمونو دومره لوے لوے طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او واقعې چې په دې یقین سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقیقت دے - د "وائي" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" ټائپ راکولو نو ورسره ئې راته دا وېیلي وو چې دا هر څه چې ما لیکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې
سرڅنه کړې دې او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس ئې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته ووې اؤ یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تا سره څه بد کړې دې چې تا ئې داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستې دی - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول
کښې خو تا له پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د
لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې
وې - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړه دنګېره شو - هرې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې
یقین دی چې هر لوستونکی به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کنې د لوستونکو سره زیاتې نه دی - ؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکې غوندې شو او راته ئې
اووې چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برنا حقې جدائي ولې راولئې - د خوشحالۍ په خوند هغه خلق
پوهېدې شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلې شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېر وو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب "دَ تور او ربل تورو کمڅو خبرې" لوستلے وُه دَ هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړهٔ کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صیب دا دومره موده خپل څو وُه چې خپله دَ ځوانئ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې دَ ځوانئ رباب او تنګولو پکار څو دا وه چې دا دَ ځوانئ شاعرۍ دې په ځوانئ کښې چاپ کړے وے او په دې عمر کښې دې ددې عمر شاعرئ له کتابي شکل ورکړے وے - زما دَ دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکے غوندې شو او راته ئې اووے چې لاله ستا خبره په سرسترګو منم څو زمونږ دَ خلقو المیه دا ده چې مونږ دَ مجبورو دلاسه یو کار هم په وخت نهٔ شو کولے - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضئ مطابق نهٔ دے تېر کړے دے او نهٔ ئې تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شپې په ورځو او ورځې په شپو بدلو و - نو زما د ځوانئ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړے وے چې زهٔ دَ رپړیو دَ دُنیا په دَلْ دَلْ کښې ورېوځت شوے نهٔ وے - ځکه چې په رپړیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو زهٔ یوا ځې دَ ستهو د نثمانو او زلمو رنګین شاعر پاتې نهٔ شوم بلکې زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې زمانه ئې شاعرۍ ښېره کړه - هغه شاعري چې دَ طالب العلمانو او زلمو یه خوښه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر شعر به زلمو او ځوانانو ماله دومره شاباسے راکولو چې څهٔ اندازه ئې نه وه - زما د پاره شاعري ښېرول نا ممکنه خبره وه څو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بيا اووايه په چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وو - او يا چې زه د ډرامې د يو اهم پروګرام "جرګه" ديو اهم کردار "پائنده خان" په نامه يوه ورځ په سندرا سور جرګې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې - هغه چابه چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پرقول اوس زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئيډيل شوم - د انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زيات شاباسے ملاويږي هغه کار په زيات شوق او ميني سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه او د ډرامې پروګرامونو ته آم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې ليکل - نوې نوې ډرامې او فيچرونه به مې ليکل او پېش کول -

ريډيو ته د ننوتو په وخت زه صرف يو شاعر وم - او چې ريډيو ته ورننوتم نو زه اناونسر هم شوم - کومينټيټر هم شوم - پروډيوسر او رائيټر هم شوم د ډرامو هيرو هم شوم - د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښه اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وو چې زما په ليکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هيرو پارټ) عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډيوسر به دا کوشش وو چې زه دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصّه واخلم - په ډرامه کښې زما شموليت به د ډرامې د کاميابۍ سند

ګڼلے شو -

لالا ! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته دَ ځوانو
خلقو محنت او خوارۍ معلومه ده - په دغه خوارۍ کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم دَ قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغهٔ په دَ خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وهٔ (د دولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت دَ پښتو ډرامو انچارج وهٔ په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صېب ولیمه خو صباله ده او تاسو نن ....؟ نو مسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه صباله ده خو نن ماښګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشر کیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې دَ محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ما سره په لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صېب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کیښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وهٔ - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وهٔ او زما اوریدونکو دَ ریډیو دَ پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اوریدل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - دَ
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او بل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې
وې او زما نه هغه مسته شاعري هغه چې دَ ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله ! دا ئې لاڅخهٔ کوې، د رېډيو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د رېډيو بادشاهي وه - چې لاټيليويژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ايښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدايت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ريډيائي ژوند يو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ريډيو په نشريا تو کښې يو نوے مثال قائم کړو د يو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ اورېدونکو ته د يو نوي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" او د يو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ريډيائي ژوند کښې زما د پاره دا يو "ځلنده" دور وهٔ، يو داسې دور چې ما پکښې د پښتنون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه څو چې زهٔ خپل د رېډيو په ۵۵ کاله ژوند يو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخليق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږهٔ تراخهٔ" يو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام يو داسې کردار وهٔ چې کهٔ يو خوا ته به ئې خلق ټول عمر ياد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشريا تو په دنيا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ريډيو په دې دومره ناوزګاره او کنجې لکه ژوند کښې کتې ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

ما سره کښې وخت وه؟ زه کښې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دوېم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډیو په دومره نا اوزګاره ژوند کښې د مغموم نه د دوېم دور او درېم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه او کردارونه ادا کړي دي لکه "نخوابدۀ تراخۀ" او "سرچکے" به ټول عمر د خلقو یاد وي. او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي.

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو دیو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه تیریدے تیر بږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خوائږه ترا خهٔ" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې د دې قصو۔ واقعو او حادثو د اورېدو یا د لیکلو په وخت زما زړهٔ ته رسیدلې وې هغه به د خپل درد بهرلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهېدلي وې هم هغه رنګ د رنو او ترمو ترمو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه داروانوُم ۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زړهٔ حال اوربېدو نکو ته او و ښيلے شو او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئې د ځان سره شريک کړے شو ل - خو زهٔ د خپل خدائے نه د طمعه لرم چې کهٔ لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غوړ او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئې کهٔ دَ اوښکو لړيه دَ سترګو نه راروانه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته - زما د مضمونونو - واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پوره اونهٔ خېژي د مضمونونه ما دَ ربېدو د اوربېدونکو د پاره خاص دَ ربېدو په ټيکنيک ليکلي دي - نوځکه زهٔ دا نهٔ شم وئيلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښي دَ افسانو مجموعه ده - په دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادې په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا دشتيا ، قصې مې راجمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله "ارمانونه حسرتونه " اېښودلے دے او اوس ئې په دې دعا تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئې زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې هرلوستونکے به تري نه د خپل ځولۍ ډکه کړي - انشاء الله -

عبد الله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه دَ زرغون دَ دوؤ میاشتو ماشومه لور آخرمړه شوه خدائے دې اوبخښي .... څو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې دَ دوؤ میاشتو ماشوم دنهٔ بخښلو هډو سوال نهٔ پېدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې دَ سترګو دَ غړولو سره سمدستي دَ نفرت په نظر او کتے شول .... دچا په پېدا ئش چې دَ زرغون مورخپلې اېزور له په څوله کښې دپېغورو سپڅونه ورا ومنډل او دچا په پېدائش چې دَ زرغون تندر په سرو سترګو اوژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا دَ زرغون څلورمه لور وه ... او دَ زرغون لورنه زوے پکار وُ - دَ زرغون دمور نمسۍ نه نمسے پکار وُ - څو دَ زرغون په قسمت کښې زوے او دَ زرغون دَ مور په قسمت کښې نمسے نهٔ وُ .... قدرت ته به دا نهٔ وه منظوره چې دَ مور او دَ زوئے دا ارمان دې پوره شي .... څو دَ زرغون مور دَ قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نهٔ وه .... هغې دَ الله پاک فېصلې ته غاړه نهٔ اېښوده ... نوځکه څو دا سې لېونۍ سېلنۍ شوه .... ځکه څو دا سې په کنډو کپرو سر شوه .... دَ حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې اوشوې د دا یا نو سره مشورې اوشوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

ماشومې له دخلوښتي نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې اوشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړي سیخ
او دا غه چې خدائے پاک درله نمسے درکړي - چې د جینکو پاتلې
به له شي - د زرغن د سور زړه ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
یوه ورځ سحر وختې دوه سیخونه د نغرې په سُور انګار کښې ښخ
کړے شو .... او بلېدو - سیخونه سره کیدۀ - ماشوم د چیلي نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې تړلي په خوب اوده وه ..
.... ماشوم کلي نه وه خبر چې په څۀ ساعت پس څۀ قیامت
راتلونکے دے - تنکي کلي نه وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونه
کړے شي ..... او چې څۀ ساعت پس په و نو .... دواړو سیخونو یو
څنځ ناډې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشي کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوي شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوټې ته را ننوته نو د زرغن سور لکه لیونی سره کړي سیخونه
په لاس ولاړ وه .... مور په ګور ورپرېوته ... ګور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څۀ اوکړل - زما په ګور دې څۀ اوکړل هی .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کله غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
نور د شي تا څو زما د زوے ژوند په غنډ اب کړو - د لونمو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړے دے - بل څۀ علاج يې نۀ ؤ - جينئ له مې پوندې او داغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے وکړي - (په ژړا) بې بې دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وم - مال به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشوم له به دې دومره درنه سزا نۀ وکوله .... بې بې دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې مال خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... دېر ظلم دې اوکړو بې بې -

مور لور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه روخته - دَ پښو په سر کښيناسته - ماشوم يې په غېږ کښې واچوله - هغې وريتې وريتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشوم نرۍ نرۍ او سپينې پاڅې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړانه وه - دَ ماشوم ژړا د هغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يې هيڅ نۀ شو وئيلے - دَ ماشوم لور سره يې لکه دَ ليونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشوم څټې نه زار شم تۀ ولې دې ظالمې دنيا ته راتلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخان نۀ وو معلوم - تا ته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبره چې دلته دَ نيا ګانو په جامه کښې قصابانې هم شته .... تۀ ولې راتلې هۀ؟ ستا په مايانې هم زړۀ نۀ زېږيدو - لو نه خو تل دَ ميانو وله زارېږي قربانېږي، نو... تۀ خو هم زما لور يې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابیدې او زما ژوندن درسره هم داسې نه په سروتیکو کیده ... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکاردي زامن -

یو لُور ته چې د پیدا کیدو حق نشته بو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پیدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه شوه - رو ځوره وره په زمکې سملاستنه - ماشومې ژړل او مور د دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بورې پرته وه - خدائے خبر چې ځه وختې ئې ځواښې پاس راوخته - ماشومه ئې د مور د غیږې نه راوُشوکوله په زنګو کښې ئې ورلوه کړه او په انګور ئې د خړ څوړې کمبل و راچوله .....

د ژوند شپې ورځې تیریدې د ماشومې دواړه پوندې سخا شوې - دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور زنګار او سرو سروتیکو تیرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور نه د ورځې ستر که پټه کړه او نه ئې د شپې آرام او کړو ..... او آخر بیګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه ..... (غریو) ماشومه کلی د کل کیدو نه ځکښې او ژړیده - د مسیدو نه آګاهو او ژړیده - د غوړیدو نه آګاهو او دو ړیده .... نه ئې سپرلے رولیدو او نه د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نس چې زیږیدو نو ماشومه تورو خاورو ته او سپارلے شوه .... مور ئې ژړل دو ئې ژړل - په ژړا ژړا ئې ستر غلي پر سیدلې وُو - د مور د سینې پسې داویخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو ـ څو د پښتو ښکلو ښکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانه
خوب اوده وه .... مور شپه په الوتن بلوتن تېره کړه - او سحر
وختي چې ملا بانګ وېلو مور بُرقعه په سر ادېرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړهٔ لړزوونکې او بوګنوونکې خاموشي ..... کېږچاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نهٔ
ښکاریږو - د یوې مظلومې تنزنېدلې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له یې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لورهٔ یې سینې ته رانزدې
کړه - یو څو یې واره چغې یې اووهلې - او بیا .... ؟ ....
ور لورې تا بېګاه شپه په دې څوشې بیابان کښې یوازې تېره کړه -
ویرېدلې خو نهٔ وې ... ته څو به اوږې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه څو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې ډېرې خو دې بېګاه نهٔ خوږېدې کنه ....
بېګاه څو به دې ډېونډو دلاسه ترتقې نهٔ وې وهلې کنه .... ؟
اوُ ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تېره کړه - زهٔ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړهٔ مې بس ټق چاوُدو - اوس مې هم زړهٔ

څړیکې وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ خو تاله را غلم - ما وې چې شا
دا نوی کور اوګورم .... ډېر ښائسته دی - لوړې ډېر ښائسته کور
دې دی - دا نوی کور دې مبارک شه -

د مور په مړي کښې اواز اونښتو - د اوښکو سېلاب د سترګو
نه راروان شو .... د غه سېلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې
توې نه جوړې شوې - دوه رنې رنې اوښکې د کوګونه را بهر
شوې او د دواړو سترګو په ښو کښې لکه سپينې مرغلرې را حصارې
شوې - او څه ساعت پس چې د غه د اوښکو مرغلرې د ښو نه
د قبر په ګلونو را توې شوې نو .... د لور مور يوه آخرنۍ سلګۍ
اووهله ..... لکه چې د مور زړه اوچودو .... اوو! د بد نصيبۍ مور
زړه په رښتيا اوچاودو - د مور زړه چې د اولاد د پاره اونه چوي
نو نور په د چا د پاره چوي .... ؟

د مور د پاره په زوی او لور کښې فرق نشته - دا فرق د جاهلانو
د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدای په نزد زوی او لور
يو برابر دي - نو ای د جهالت په تورو تيرو کښې پرتو رونړو - ای د کرکې
او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون
کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه ئې کوي - لور د زوی
نه په هېڅ لحاظ سره ښه ده - لور خو د زوی نه زياته مينه ناکه ده - د
مور پلار د پاره په زړه کښې د مينې او محبت چې څومره جذبات
لري - لور خو رحمت دی - هم د غه لور صباله د چا خورشي د چا د
[illegible] د چا مورشي - نو ای د خدای د قانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او ای د زرغون ښځې - ای د یوې بد نصیبې تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو ځنځو نه نصیب شه - په دې دنیا خو د دنیا او سېدونکو ډېر اوژړولې ډېرې او کړولې - اوس مو د هغه جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

جینه

؎ په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شو نهٔ

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر بې اتباره څیز دے دَ مرګ دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او کهٔ شته نو هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهانې حادثه ده -

مرګ یو ناګهانې شړک دے چې
په چا راپریوځي او خپلې ځونړې پنجې ورته په مرۍ ښخې کړي -
څومره ماشومان په ماشومه خته
مرګ دَ لحد تورو خاوړو ته او رسول
څومره ښکلې ځوانان چې
د پلارانو دَ ملاتیر او دَ میندو د سترګو تور وُ
دَ مرګ ناترسه څپیړې
د دنیا نه پورته کړل
څومره پلاران اوژړیدل ؟
څومره میندې بورې شوې ؟
او څومره تور سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کښېني

په سره ډولۍ کښېني

د خاوندانو کورونو ته راغلې وې څو د خپل تقدیر نه خبر نه وې

د خپل قسمت نه خبر نه وې

چې دا سره ډولۍ د دوئ

د غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هغه کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي۔

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه۔

هغه د ګلاب ګل به ئې چې د مخ نه شرمېده، هغه چې شفق به

ورته پسخېده۔

هغه جبینه! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه۔ دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے۔

جبینه ښکلې وه،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نه وُ۔

که د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په ګودرونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائېلے شوه۔

جبینه که د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه که د جونو درنځو وه، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان و.

دوه ښکلي، یوه پښغله او یو زلمی

د ترهٔ لور او د ترهٔ زوی.

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلي رشته وه - ښکلي جوړه وه - ښکلي سیالات وو.

او ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره ځغوي

کوره لاړه نو .... خدای خیر چې ځهٔ چل و.

خو نن جبینې ته د ځیلې چاچي راتګ ځهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې دغه ځیلې چاچي ته مخامخ کیده نو شرمیده به تړې او دغه

وجه وه چې ځنګه ئې چاچي په کوڅه راښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه.

د اکبرخان مور دراتلو سره د جبینې د مور سره خبرې او پېچېړ له -

جبینې د مور او چاچې خبرې اوریدې زړهٔ ئې چې واو درزېدو -

ته پوهیده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس او کړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ دا سې بې قابو درزېږي اے زړهٔ دا سې

بې قابو کېږه مه - کهٔ نن ته بې قابو شوې کهٔ نن ته د قابو

ته او وتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے چوره چوره

شي -

جبینه! د ځان سره ګیا وه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه

نو د مور غږ ئې تر غوږ و شو.

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نجیل کورته یې بوتلې شئ -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
د یوبل په خیالاتو کښې چپه چپه وو - د یوبل په تصور کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنو دنیا
یوه رنګینه دنیا - دارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوو مینو زړونو درزا پکښې په یوتوله وه - حرکت یې په
یو رفتار و -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقانو ړه هم سیوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګینو کښې راونغښتې شو -

او ! دوه مئین زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته همدغه رنګې رنګین ښکاري - لنډه دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېرېدو
تېرېږي اوچې اکبرخان دا بجینۍ دکړې واخسته نو مور
پلار یې د وادهٔ بندبنا اوکړه - د وادهٔ نېټه کېښودے شوه
جبینه په ګنج کښې کښېناسته -

ګنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څهٔ چل و - د جبینې په زړهٔ کښې ویره ګوندې

وه - خدائے خبر چې څهٔ چل ؤ چې نن د جبینې د زړهٔ په دروازې
کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه د خیالونو
او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه
ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو لګېدلو نکریزو لکه چې چیچل کول د هغې زړهٔ
غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه
پښې په یخو یخو اوبو اووینځي - چې دا سوے ئې لږ په قرار
شي - خو جبینې داسې نهٔ شو کولے - ځکه چې هغه په کنج
کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماښکر
شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اوربل
خور شو ... ښایسته ئې پرې په دوه شو هرڅه د ناوې ښایست
او ستائېلو -

په خوشحالو او ننداره دولۍ پورته شوه -

د الا الا په چغو سورو او د ټوپکو نو په ټکارکښې دولۍ د
اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه.

او دې ځائے نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -
اکبرخان به د جبینې ستر کو ته کتل - ډېره ډېرې ګرانه وه -
په جبینې هم اکبرخان کم ګران نهٔ ؤ -

د مینې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې
تېرېدې - اکبرخان انجنیر ؤ - او یوه ورځ داسې راغله
چې هغه د اعلیٰ تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

دَ رخصتېدو په وخت يې جبينې ته ووې۔

" جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خېر وي زر راشم "

" څومره زر به راشې اکبرخانه "

" بس که خېر وي دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي "

" دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

اکبرخانه تهٔ نهٔ يې خبر چې دَ جدايۍ يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي "

" جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم "؟

" اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے۔

ستا لندن ته په تلو زما زړهٔ ولې ډوبېږي۔ ستا په دې تلو کښې

ما ته څهٔ تباهي ولې ښکاري؟

" ناداني جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کله تا هېره

کړي؟ "

" تهٔ په ما داسې بدګمانه يې "

اؤ هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي۔

زما ستا په مينه باندې باور دے۔ ولې بيا هم زما زړهٔ .... "

" د زړهٔ نه وسوسې اوباسه۔ پښتون په ژوند کښې يو ځل

مينه کوي بيا بيا نهٔ کوي "

" اوخوره دې ماشومې لونګينې په سر قسم۔

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل اؤ دَ جبينې

سره يې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به مخکښې دوستو شونه

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ ګرځونه په مابنامونو او ماښامونه په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوه ورځې به د اکبر خط راتلو - د جبينې

سره د مينې لوظونه به يې کښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط

له ترېل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسېد و - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده د

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوړو

سټغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به د لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول - د نوکښې خبرې به يې ورته

ليکلې - ورته به يې ليکل چې لوسينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لوسينه

دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زده کړي دي - په

ترتورۍ ژبه خبرې هم کوي - خو ددې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر

نا روزګاره يم دومره نا روزګاره چې تاسوته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - دَ اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اوخوړه .... او چې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونئ شوه - بالکل لیونئ - جامې ئې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ ئې په موټو موټو را اوشوکول او کهٔ لونګینه تري نه خوا بندي ئې نه کړے نهٔ وے نو شائد چې په سرئ به ئې ورته زور کړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَ جبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه نهٔ شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا څپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لور لونګینه ئې راتې غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل .... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَ بې وفا اکبر په شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دادواړه سترګې در له ړندې کړم - چې ستادا غټې غټې کاڼې ویلې شي - چې ستادا چپې چپې بانړهٔ بونډې سوندلې شي - ویرم چې دا دَ بې وفا اکبر نخښه ستا دږې سپین مخ نه را اُوشوکوم خو .... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - تهٔ زما لورې زما دبېلتون دتکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

دا خپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې دردنې او ډېرې سپېرې شي - په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکاره شم خو اکبر زمانه په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هر څهٔ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا تمه کړې ده چې -

؎ هره ناپسنده به دې یوسم
یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوم

هر څهٔ وو - دولت وُ جائیداد وُ خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند وي مړه شي ....
غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړهٔ ئې
کوښے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو فروختې تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماښام چې په جبینې بېهوشي
راغله، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له راوُغوښته - لونګینه
مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګینې د مور

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو سېلاب داروان وُ - په ترپ ترپ ی ژبې دَ لُور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره دَ ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما دَ زنکدن دا سلګۍ خو به دې لږې ېښلې وې - زما خو دا خیال وُ چې موږ دواړه به یو ځائے مرو -
دَ مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا یاد شې نو ستا دَ رخصت و په وخت در ته ما دا ټپه کړې وه -

ـه په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یو اځې دوانه ده زړهٔ چاوُدې روانه ده ته خوشحاله اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو دَ قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
او چې خوانې لونګینه دَ مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې او دَ جبینې په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې غوندې خورې شوې او بیا اوچې شوې -

حِرص

(اسویلي) او... د چاپه سترګو چې د حرص پرده ور واوړي هغه انسان
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چېچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون
د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اعتبار
مو نهٔ کیږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه.
یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د
مظلومیت قیصه په سلګو سلګو بیان وي - رونو کهٔ تاسو ګل آباد
ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - راشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډیر درون - ډیر خوږ او ډیر
د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جاېېد او. نو په دغه جاېېد او د
سپید خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جاېېد او
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او ددې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه. نو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپید خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره روښ خوږ دے، داسې
ورله خدائے نوئ هم موړ او روښ ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ما شوم. ډومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. لوړه د سکه
پوزه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و.
نور اولاد ئې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښارته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر یشکال سخا
ګرمي وه امیرخان سم د سکره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کښېنو او ښارته روان شو. او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې نهر ته لا مبا دپاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې د ډوډۍ
د وخوړو نو مورته ئې اووے چې زۀ په نهر کښې لامبو نو سمد ستې
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کو ځې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپید خان ملګرے شو. سپید خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهرته باغونو ته بوتللو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو سپید خان

نا ساپه فرید د مړي نه اونیوه - په مټکه یې لاس ورولو او دواړه
پنجې یې ټکه د شوځ د خپل وراره په مړي ښخښي کړې فرید د پړې
لستې راوټکولې - د ځان د خلاصولو د پاره وسې یې وکړې خو د
سید خان د ځوانړو پنجو نه یې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې بلقې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې ځګونه راغلل او
آخر ټخ شو.... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
چې حرص انسان د خپل خوب وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
روبیا....؟ د تمکینه غرمې په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د ارکي یو نیازبین زوے لاش د مزکې نه راپورته کړو او ځت
د نهر اوبو ته یې او سپارلو - چونکه د مور د غیږ نه په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې را غونډ کړو او د ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه ناقلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تیرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غزونې کولې - پریشاني زیاتېده د زړه حرکت چې وره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - ده ته د مو زړه
نه دے معلوم چې .... زما زړه د فرید په نه لیدو څومره ځړیکې
څرېکې وي څو مور غریبه نه وه خبره چې فرید سره څه کاني وشوې -
کومې نوبې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپخین بدله شوه
او د مور پریشاني نوره هم سېوا شوه - چې شپېره وسوسې
یې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړهٔ کښې کړېدل - وخت په تېرېدو سره څخ په وېرانۍ روان
وُ - لاړو ما پښېن په ماځېګر بدل شو خو د فرید هیڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځېګر چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ورته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه شپه د کور نه راووتو او د
فرید په لټون پسې یې سرې خوارهٔ کړه خو ترماسختن پورې د
د فرید هیڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړهٔ تنګه او خوړه خو....
هیڅ نتیجې ته رونه رسېدو - په خپل کلي ورور سېد خان پسې یې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سېد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې یې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې یې لاهبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټېنونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سېد خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یو پې جنګله کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټېنونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بټې
بټې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو - د امیرخان زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سرونه څخ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوئے په خپلو څانګو نو کښې نیولے مخکښې مخکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څۀ وخت دا ډله د باغ منځ ته را ورسېده نو .... ناڅاپه د کلاشنکوف یو بابړ اوچلېدو - امیرخان پړمخ را پرېوتو د زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لت پت پراته وُو - خلقو دېرې منډې ترړې او وهلې نو د شپې په تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګېده چې دا هرڅهٔ ولې اوشو؟ دا چا اوکړهٔ .... د کلي نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هرکله چې دا کټ په کوځه ورد ننه شو، نو روښی زړهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان کړم - ماسره دومره دېر دېر لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم لړلي الفاظ نشته چې زړهٔ پسه دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم - او د تربور د مور هغه ډوسه ډوسه چغې هغه څېرې ګرېوان او بیر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده لکه چې د آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې سلګۍ چې د هرچا په زړهٔ کښې ئې ډېر جوړ ولو - هرڅوک دا سر خان او د هغهٔ زوے تربور په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته - ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د عبرت جنازې د کوځې نه اووتې، نو د تربور د مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه ترېو د امیرخان تربور او د تربور مور هم د قبر تورو تیرو ته اورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ تپونه روشول - تفتیشونه روشول ، تپوسونه روشول تو
ددې وراندې ماشوري سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپدخان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې یاندې شک راتلو
د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه دغل په ټیره نس وي -
سپد خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد دپاره
مې رول دخپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې دخپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ماولې
اوکړهٔ - ننداچې د سپد خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید او تپوپک ئې
راوا خستو - کړدنیدي ئې ملاتّه واچوله او په کوټه او وتو ......
سپد خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچي ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافرشو -

سپد خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپد خان نه قدرت
انتقام وا خستو - داسې انتقام چې د سپد خان ژوندن - د سپد خان کورنیٔ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رو نو را شئ او ګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپد خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او قریب شهیدان شول او سپد خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډیر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډیر عبرتناک
وي - اے ددنیا په مال او جائیداد پسې لیونو رونړو مهٔ کوئ ظلم

مه کوئ - جائیدادونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - سرکه
چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولۍ - دا هر څه پاتې کېدونکي دي -
دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې
د قبر تورو خاورو ته اوسپارلې شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام
ډېر بوګنوونکی وي -

٥

ارمان به هغه وخت کښې درشي
چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې داسې هم شته چې ستا دَ قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي - چې ستا دَ وېرې نه ئې حراموته شاکېږه - بډ وچاروته ئې شاکېدې - او داسې انسانان هم شته چې دچا دَ زړونه هره لمحه په ګناهونو کښې تېرېږي چې دچا هر قدم دَ بدۍ په لور پورته کېږي - مونږ پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړېده - نهٔ پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا دَ دوي دا خیال دے چې دوي سره به دَ قیامت په ورځ دَ دوي دَ عمل حساب کتاب نه کېږي - کهٔ چرې دَ دوي دا خیال وي چې دا تهولې بې حقیقته خبرې دي - دا تهولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے - دَ قیامت په ورځ دَ حساب کتاب په ورځ به دَ هرچا سره دَ ذرې ذرې حساب کولے شي -

دَ دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے او دَ قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی خدای مجرم دی او د دې جرم سزا به ورکول شي - هغه لوی خدای دوزخ د ګنهګارانو د پاره د مجرمانو د پاره - د قاتلانو د پاره د منکرانو د پاره جوړ کړی دی - په دې وجه زه درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کېږئ مه - داسې بې سره کېږئ مه - هسې نه چې اوبه د ورخه تېرې شي نو بیا به کوم خبره کار نه شي - هسې نه چې د زړو نه ګلهړئ تاګهانه پورته شي نو بیا به ګوره د توبې وخت هم نه وي -

اې لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښه بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې د ګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیارو کښې را نه لاره خطا نه شي - چې په ناپوهۍ کښې د تباهۍ تورو تیارو کښې ورک نه شو -

اې عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړی دی - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف د عزتونو خاوند - د مرتبو خاوند نو.... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان د انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښه لار روان وي - او هر کله چې انسان د انسانیت د دائرې نه اووځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان د انسانیت د چوکاټ نه بهر اووځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~انسان خوښي~~ -

... نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه‌ړشي نو هله .... ګني چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سوري لاندې ښځې سترګې پټوي او ټوله پروت وي، که دنیا ټپې ړیږي
دا ټپې ړیږي نو غم غرض ورې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونړو! زه تاسو ته دا ټپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د دا سې انسان ته ګني شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې ورې نه وتو -

ولې ورې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارې د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه راکاږي
بد تر دے - ورپوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاخه کوئ - دا خبره
به ورېږدو - بل مثال به درکوم بل حقیقت به درته په ګوته کوم -

تاسو ماته دا اووایئ چې سپي تر څو پورې وار نه وي راوړلے
نو سپي ورې باندې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نه کوي - بلکه د تجاوز د کولو خیال قدر له هم زمونږ په مخکینیو نسلونو په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل روانه کړي - غیر فطري حرکت به ورسره روانه کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالی ورله د اشرف المخلوقات درجه ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه ووځي - نو دے د حیوان نه بدتر شي - په ده باندې ستر کې پټې شي د شرافت ټول زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نه پیژني دے بیا مور نه پیژني - دے بیا خپله نه پیژني ، پردي نه پیژني نو تاسو نه زه پوښتنه کوم -

چې اے رونړو داسې انسان ګني د انسان بللو جوګه دے - داسې انسان ګني د حیوان نه بدتر نه دے - داسې انسان ګني د سپي غوندې د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نه دے - رونړو دوه لاسونه او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر کې او ژبه د انسان نه انسان نه جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه نه وي دا خوبیې نه وي - دا اخلاق نه وي نو بیا زه بخښنه غواړم چې داسې انسان ته نه زه انسان وئیلے شم او نه بل - ځکه چې داسې انسان د الله تعالی د طرفه مقرر کړے شوے حدونو نه تجاوز کړے دے ده د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

۲ دے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار! چې د اولاد دپاره د کعبې حیثیت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ به کني الله تعالیٰ نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئ ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا څنې څنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه، داسې سرکشه، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي! - ډېر ښۀ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړۀ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه دا یو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

تړې نه جوړ شوے ؤ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم ؤ - اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښې دَ هغه ملګرے شوے وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې دهغه دَ زړه هر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - دهغهٔ دَ زړهٔ دمسېدونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په شمشېر کاکا دا خیال ؤ چې ګني درد به لږ قلار شي څرېکې به لږې په آرام شي - خو دهغهٔ دا خیال غلط ؤ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس دهغهٔ دَ ژوند سره بېخي غاړه غړې شوي وو - او چې ژوند ختم شو، نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هرڅهٔ یخ یخ شول - چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې ورو ستې - تنهاکې او چول او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! تهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات څهٔ وو - چې تا به څومره په ناخوالې مرګ ته غاړه اېښودلې وي - چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ژړلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې تیاسته شه - دا دې کهاخ ژوند په بدل کښې دې د هغه دنیا ژوند د خوشحالونه ډک شه - که دلته د دنیا په اوسېدو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته. بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشیر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسوېلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو د هغه چا دپاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشیر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشیر کاکا د خوشحالۍ هیڅ حد انتها نه وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو - د هغه وارث پېدا شو د هغه ملاتړ پېدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدې - لاړو له نخیره ګل شېر زلمے شو، او شمشیر کاکا د ګل شېر په واده کښې سستي اونه کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - د ګل شېر د واده په

پروبيي كال دَ گل شپږ مور مړه شوه شمشېر كاكا كونډ شو - يوازې شو،
دَ ژوند په لويه لاره تك خو يو لوے شوا خوند وُ خو شمشېر كاكا دَ گل شپږ
په وړاندې دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو - دَ گل شپږ
بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يو فالتو
څيز شو يوه بې كاره پرزه شوه - كله كله به د خپلې تنهايي
احساس ئې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځكه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس گل شپږ پورې غوټه
كړې وې - او گل شپږ دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په دگر سكه
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
گل شپږ پرې خانې كوله - دا جائيداد دَ گل شپږ نهٔ وُ پيدا كړے - دا
دَ شمشېر كاكا دَ سرخېرات وُ چې گل شپږ پرې خانې كوله - گل شپږ
خانې كوله او دَ هغهٔ پلار شمشېر كاكا په خپل كور - خپل جائيداد كښې
دَ بې ارزۍ ژوند تېرولو - دَ ځهٔ ئې ليدل - دَ گل شپږ سلوك او رويّې
ته ئې كتل خو په خوله ئې غږ نهٔ كولو - ځكه چې گل شپږ د پېر
نيازبين وُ - دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله گيله قدر له
هم نهٔ شوه كولے - خو د خپل نيازبين زوے په بې رخۍ او بې
پروائۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په كټ كښې
پرېوتو نو ټوله شپه به ئې په سترگو كښې تېره كړه -
دېرو غمونو او فكرونو شمشېر كاكا دَ زړهٔ په رنځ اخته كړو -
سالنده ئې منگرے شو - لاړو هغه لور دنگ شمشېر كاكا په پړ موډ

دَ هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې ټوخې او دَ سینې خرنجارے
او ورسره بلغم دَ شمشېر کاکا دَ ژوند ملګري شول او دَ پلار دَ سینې
خرنجارې دَ بې واره ټوخې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ.
او رښتیا خبره خو داده چې ژوندے له اوس دَ پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوټه کښې وه هغې کښې
دَ پلار کټ وڅولو د اوبو منګے ئې ورته کېښودو او کټورے ئې پرې
سنکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې دَ ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه تر شه کوټهٔ ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې دَ چا لاروه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. ټول له ورځ ټوخے بلغمونه او تنهائي
دَ هغهٔ ملګري وو. د غه ئې کور شو او په د غه کور کښې به دشتهٔ
جائیداد خاوند. دشتهٔ ژوندے پلار شمشېر شپه ورځې یواځې پروت وُ.
او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے ژوندے اسلم د نیکهٔ کوټهٔ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.
او هر کله چې اسلم دَ خپل نیکهٔ په سینه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او ر نپے اوښکې ئې دَ سترګو
نه بهېدلې. دَ اوښکو بهېر دَ بابا دَ سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... "ته ولې ژاړې بابا یخنې
دې کېږي او دړېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نهٔ بچیه زما
یخني نهٔ کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

„ نه بابا ستا د پاره یخني ده - او ودرېږه زه تالا کمبل راوړم"

„ نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر شوی یم - اوس زمانه ګرمې کېږي او نه یخني"

بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بنه راشي ستاسو د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړشه لوی شي - او .... اسلم چې کورته راغلو نو پلار ته ئې اووې چې د بابا د پاره یخني کېږي - نو.... کل شېر د پاره په بې پرواهۍ سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه کمبل پرته ده هغه را واخله او وا ئې چوه پرې - اسلم د ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه ئې قینچۍ اوغوښته پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قینچې څه کوې - بچیه - اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به په بابا واچوم او نیمه به سنبال کېدم چې صباله ته د بابا په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شېر لکه چې د غفلت د خوب نه را بیدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې احساس ئې ورله راژوندی کړو - په خپل کردار ئې شرمنده کړو او په درنو درنو قدمونو کو تمبی ته روان شو هغه کو تمبی ته چې پکښې شمشیرخان بې پرسانه ژوندی تېر ولو - چې پکښې د کل شېر پلار د ژوند شپې ورځې تېرې ..... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان و....

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ پلار ته په پښو پړېوتو د پاره روان ؤ زوړني سر.
ملامته ملامته چي د کوټ تښتېد دروازه ئي لري کړه نو په پلار
ورپرېوتو .... د باباز ه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
وبخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا ......
(ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ کل شپې دَ سترګو نه روان ؤ.
شمشېر کاکا خپل زوے خپلي سینې ته رانژدې کړو - دَ سر
ویښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -
د دا ستا وښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا دَدې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چي په وړوکوالي به تړي ختو - بچیه دَ مرګ نه مخکښي
مي دا ارمان ؤ چي تا یو ځل بیا خپلي سینې ته رانژدې کړم
او ستا دَ وېښتو دا مړاوي خوشبویه یو ځل بیا زما
په سږیو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره نا روزګاره
وې چي زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولے.
... څو شکر دے چي نن راغلې - شکر دے چي نن زما دَ زړه
ارمان پوره شو - او س به زما ساه په قلار او سکون سره
روځي - خدائے دي خوشحاله لره توبه باد دربانډې اوسه بنده -
دَ ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چي دا زړه مي لږ په قلار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره اوځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده ساه راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې ساه هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوارونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شیر په خپلو کړو پښیمانه وُ - د پلار سره په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډیر ئې اوژړل ډیرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هیڅ هم نهٔ شو کیدے اوس وخت تیر وُ - او د رحمان بابا خبره -

؎ تر ورځه تیرې اوبهٔ بیرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تیر ساعت په بیرته بیا

دوه مېښان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل
شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې
لانجو کونجو . د دې مصیبتونو او دره چاودون نه د ژوندون په
څو گهړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي . په دې دنیا کښې
خو ژوندون د پرګسران شو . هر طرفته خود غرضي او فریب دی .
اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه . دوستان خود غرضه
او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي . د مور په سترګو
هم د حرص پرده راواوړي . مور هم د نام و نمود په خر
سېلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي .
دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور
داغ شي . د هغې حرص د ځوان زوی . د زلمي زوی د
فرمان بردار زوی په ژوند کښې اغزي او کړي د هغه د
ځوانۍ په لار کښې غني څوک کړي . نو داسې مور ته به
هم کني څوک مور او وايي . داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي
ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دی ؟ څه او وایم نو . په
دې حقله خو زه خپله رای نشم ورکولی . زه په دې حقله هیڅ
هم نشم وئیلی . ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو گنجائش

نشته؟

رونهو! زه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې

تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس

اوګرځوي دوه کاله پرې یاندې د زړه وینې ورته څښوي بچې

د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیرې کړي - بچې

په زړه چاودون او شوانځون ئې لوی کړي نو دغه مور

هم ... د دغه اولاد سره زیاتې کولې شي - په دغه اولاد

باندې ظلم کولې شي - او دخپله لاسه ئې د غمونو او

مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولې شي؟ ..... تاسو به وائې چې

نه، مور دومره ظالمه کېدې نه شي - مور دومره سنګدله

کېدې نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -

اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند

څوک په خپله نشي ناقلاره کولې - خپله د زړه ټکړه

څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولې، خو .... رونهو

شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې

د دُنیا لالچ او نام ونمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې

د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سره لمبو ته

ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد

شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت

یه ئې د مور سترګو ته کتل - بچې هر وخت یه ئې د مور څولې

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
نجیل ژوند د مور خدمت ته وقف کړې وه - د مور د دعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ د دعاګانې به چې
کولې - اودا د دغه مور د دعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند مخ په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړه پورې ل د کنډوتون د چې ارزیه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرې شوې او هېرې شوې -
اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر دواده د څهرو د لید وارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره د ولي په کوڅه راځنه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل ساتګه د دغې
دنیا بناپېرۍ وه - د دهٔ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نهٔ وه
ګل ساتګه خو د دهٔ د تره لور وه - چې د دهٔ په نامه ناسته وه
چې په وړو کوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه چې
د وړو کوالي نه دوارو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل ساتګه د اسلم سیاله وه - او څکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړهٔ کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
ړنګوانه جوړ کړے وهٔ - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادو نه نهٔ وهٔ خبر - هغه ته پته نهٔ وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړېدلې دي - د هغې نه خپله غریبي هېره شوې
ده د هغې نه خپله ناداري هېره شوې ده، ځکه چې د هغې
په خیال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پیسې
ګټي - د کوټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي، -
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خیالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نهٔ
برابرېدو - ځکه چې ګل سانګه غریبه وه - ترلسم پورې
تعلیم ئې وهٔ خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعلیم ډېر کم وهٔ - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غریبه وه، او چې غریبه
وه نو د مور په خیال کښې د اسلم سره ئې جوړ نهٔ برابرېدو ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وهٔ، او هغه به هر ماښام د روپو پنډ مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بیا؟

بیا دا چې د اسلم مور هیڅ کله دا نهٔ غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله ړنګوانې لوظ له عملي شکل ورکړي - نتیجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سیاله نهٔ ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نه دے چې ستا ګور ورته تر غاړه کړم - زه به اسلم له واده
کوم نحو...... دچا عزت دار وکړه د چا یار و خلقو کړه - د جرګو مرکو
خلقو کړه ..... د مور دا انکار د اسلم دپاره د شیخ آسمان تندر
وه - مور د ستر کو په رپ کښې د زړوے د مینې په دُنیا اور اولګولو-
د هغه د مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې-
منتونه ئې ورته اوکړه - په پښو ورته پرپوتو چې مورې دا ظلم
را سره مه کوه - دا زیاتے را سره مه کوه - ګل سانګه پردۍ نه ده،
ستا خور زه ده - ګل سانګه پردۍ نه ده زما د ژوند نور ده - زما په
نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - د خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مه کوه -

خو د اسلم زارو او منتونو د هغه مور د خپلې ارادې نه منع
نه کړے شوه - او چې څو ورځې تیرې شوې نو خبره خوره شوه چې د
اسلم مور د اسلم دپاره د کوز کندي د خان کاکا کور او غوښته، او
د خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه - هرچا واورېده - د هرچا تر غوږه اورسېده - اسلم
هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ..... چې د
اسلم په تصور کښې ئې د ژوند ښېې ورځې تیرولې چې اسلم سره د
نوي ژوند سوچونه ئې کول د اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې د ځان دپاره د مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
د هغې دنیا دړې وړې کړه - د هغې زړه غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلے شو او نه ئې څه کولے شو - هغې خوښتل چې سيند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي. خو ښتنې پېغلې نه سيند ته ټوپ کړو او نه ئې جامو ته اور پورې کړو - غم ئې زړه ته واچولو - چُپ ئې اونيوُو - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خيالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وه چې تېريدو - خو د ناخوالې ژوند به تر کومه پورې داسې غلے غلے او خاموشه تېريدو - تر کومه پورې به کل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګټولو .... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د کل سانګې په وجود پورې لکه کونې اونښتل - او دغه کونې د ننه دننه د کل سانګې پړپوس خوړو - د کل سانګې اينه ئې خوړه - د هغې زړه ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُو - مور به ورته هره ورځ د واده په حقله وئے چې ښځه پردۍ لور به تر کومه پورې ناسته وي. هغوئ به تر کومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زه واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم دغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر د واده د ګهرو د ليدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناست وه - د فکرونو په تیال به ځنګېده و - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چانه ښه پوهېدے شي - خو ..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدن توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه ګړه وه ..... او آخر یوه ورځ زېړے ماځیګر چې د ورځې نمر ستړے ستوما نه د غرونو نه پناه کېده و نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنولو له او ورته یې اووے -

"دا موري زما د ژوند شمعه په ګل کېده وه - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدا ے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړه سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه د خپلې سینې
ته ئې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نور بدلېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... یوه وړه
غوندې سلګۍ ئې اووهله او د دواړو سترګونه ئې دوه
څاڅکي توښ وینه دا روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړه او چاودو .... څومره توره وینه وه ، او توره
به ولې نه وه ، .. چې د هغه په زړه او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو ، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنړے اوچې کلکې
سترګې ئې اخوادېخوا واړولې - خو ..... په خوله ئې
هیڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې ئې دومره قدر له اووے چې ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورۍ زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاودے لاړې -
ته خو داکټر وې .... د ترورۍ داکټره زویه تا خو به د نورو
خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې اونه کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه خو زړه بنځه د است
شنه یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما خو
هم ډېره موده کېږي چې زړه چاودلے دے - ما خو چې ستا د
کوژدنې اوریدلي وُو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلے وُو، خو ما
ددې هر څه مقابله کوله ما خو ستا په داده هر څه تېرول،
خو چې ته هم لاړې نو.... اوس به دې ژوند کښې څه پاتې شو.
اوس به زۀ دا ژوند د چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول خو
ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې د تبوځي دوره
داغله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څه ساعت تبوځي نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړه اوچولو - او زړه چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړه چاودلے وُه او دواړه په
یوه ادیره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بېر سر
پښې آبله پښې - سیرې کړ پوا ت - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل.
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې ! خپل زوے دې دَ خپله لاسه دَ دولت دَ سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې دَ زوئے نه، دَ خپلې خودزې هم - هغه هم ستا دَ حرص او دنیاپرستئ دَ سره زار شوه ..... اسلم او کل سا تګه دوه انسانان وُو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مقدسه هستي

روڼو .... ځوړو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خندا اړېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې وشټې پرېږدو
راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه ..... د دنیا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره یو څو ته لاړ شو .... لږ تنهایي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ داولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې اولټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس اوکړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې ناقلاره يې ......
ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته ـ ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته ـ څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس اوکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته ـ هر څه پېدا کېدونکي
څیزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو
مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره
افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه
پرېشانه کېدے شي؟ .... راځئ چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ
چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي اوکنه .... راځئ چې
د خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم
مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ
مرګ دے - راځئ چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - راځئ چې
انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ....
راځئ چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه -
راځئ چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې
نو ښه خو لږ واخلو - راځئ چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو
او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده
لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او
منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ
د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو راځئ چې د خپل سرونه هغه
ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه
او غواړو ..... یو حل له، دوه حل نه، درې حل نه، ټول عمر....
چې تر څو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې تر څو پورې مو په
بدن کښې طاقت شته -

راشو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بیا؟ .... یو ځائے یل هم شته، یو مقام یل هم شته، یوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور او .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مینه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو یوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... اؤ د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غیرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د میاندو زامنو! ستاسو دا زړونه کنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کنې دا سې مړهٔ شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ...؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په زور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانیت حقیقي تصوّر ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانیت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موڅو کرښو کښې زمونږ دپاره محبت شته،.... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سیلاب کنې زمونږ د انسانیت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ....؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته میاندو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ. مور مه زیړوئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندا به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویړه دنیا کښې د مور نه زیات همدرد کښې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وې مورې مړ شوم" ..... ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اوېرېږئ - د هغه موقعې نه اوېرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالی په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کګو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اې رونړو! تاسو یقین او کړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو
غوړیږي لے ګل یو مسیږي لے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده.
د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مسکے وي، خو چې تر څو د خزان
سپېړه بادونه وي وهلے خو چې د خزان سپېړه سیلۍ راشي
نو ګل مړاوے شي ګل اوږېږي. او مور؟ د خزان سپېړه بادونه
د مور د شونډو نه، د اولاد د پاره مسکا نه شي ختمولے. مور اولاد ته
تل په خندا وي. تل به ورته مسکۍ وي، ان که د دنیا ټول غمونه
او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې
د ټولو نه ښه او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل
کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان،
د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښه بد کښې تمیز ښائي.
د مور جولۍ د انسان د پاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد د پاره د ټولو نه ښه ځائے د مور زړه دے. د هر اولاد
د پاره د مور په زړه کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې
او محبت نه سوا بل څه هم وشته نه.

اې رونړو! د هغه زړه خیال او ساتئ، کوم زړه چې ستاسو
د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړه د اولاد د پاره څومره
تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه
ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور
په زړه کښې د اولاد د پاره نفرت راپیدا نه کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانډون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه
کښې مینه او محبت نور هم زیات شي .

نو اې رو نړو! داسې هستي - داسې څوک منه مور هم کښي د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لاچرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامود کبله د میاندو په زړونو پولید راختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوي دي -

اې رو نړو دا پولید به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي ... او زه تاسو ته په یقین سره وېم چې د مور د زړه د تنهاکو څودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او په سوزېږئ کورې ..... لوپه به شئ کورې - مه کوئ رو نړو د خدائې خاطر او کړئ چې د مور سره زیاتې مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر .... د مینې محبت یو سمندر .... راشئ د مور احترام او کړئ چې د عزت ځوند تېر کړې شئ - راشئ د مور عزت او کړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر او کړئ چې ټولې پرېشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسېدو دپاره یو آسانه لاره ده .

"سزا"

ورستے پهار وو. چرګانو کلے په سر راخستے وو - جماګل د چرګانو بانګونه واورېدل - خوا اړخ ئې واړولو او مخ سر ئې په بړستن کښې را ونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وو نن د هغه زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ وېرېدل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو وېره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په پټي کښې تخم شیندلے وو په دې نیت چې سحر وختي به پټے اوم ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم دواړه یاد وو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو ..... سنۀ ساعت تېر شو - د کوزکندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږو شو ..... ډېر خوږ اواز وو - دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوا بۀ خوب اودو د پاره کوم پیغام اورولے شي - هر څو کۀ جماګل د بانګ په معنو نۀ پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دۀ ته مرګ را یاد کړو - دے ئې په دې یاندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دے معلوم ټول ژوندي به یوه ورځ مري - او زه ... زه
خو به هم یوه ورځ مرم .... او که خدای مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي،
دوی به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کېږي لویه خدایه، دا به څنګه کېږي ؟
داسې خو او مه کړې خدایه .... ما خو د دوی نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوی د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې
.... خو سمند ستې د ځاګل خیال د تصویر بل اړخ ته لاړو
او ځان نه یې تپوس اوکړو، چې ما د دوی نه مخکښې ته
مړ کئ نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے
پاک مړ کړي چې د یتیمۍ د سپیره آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کنډتون د
سپیره ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه
کړې خدایه د فقیر ګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقیر ګل زمانه مخکښې مړ شو نو ما ته به بیا بابا
څوک وائي او زه به چا ته ویم بیا به ښې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو ..... د هغې نه
بغیر به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغیر به د
ژوند څه خوند وي؟

خدائے خبر چې څه چل و چې نن دې ګل ... او ي ګودره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالاتو د جما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... د مرګ اوږدو ند د بې شمېره وسوسو يوه ورانه ما شوره وه چې د جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه يې پرېشانه کړي وُو .... آخر راپاسېدو قُلبه يې راپرا نسته جمع يې ورته په غاړه کښې واچولو او ښځې ته يې ووے "چې پټي ته ما سې چاے مهٔ راليږه زما طبيعت خراب دے - غوږې له سُکړک او شوملې فقير گل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوټې نه اووتو - قلبه مخکښې او دے ورپسې - او هغه خيالات په ذهن کښې بيا تازه شو چې کله زهٔ مخکښې مړ شوم نو بيا به څهٔ چل کېږي او که دوي مخکښې مړهٔ شول نو بيا .... بيا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پرېشانه خيالاتو کښې جُمعه گل پټي ته اورسېدو .... ژر ژر يې قلبه په پټي ورګډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته هلو د وخت اندازه اونهٔ لګېده څو چې سر يې راپورته کړو نو نمر نيم آسمان له راغلے وهٔ - د جمعه گل زړهٔ سپين سپين کېدو .... دکلي په لارې يې نظر واچولو څو فقير گل ښکاره نهٔ شو - دهٔ بيا غوږ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې يې ووے چې فقير گل دو تېر راوړي نو، نو ما به داليږ غوسندې وبنکے اړولے وي ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سړے را وليږ لوچې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلے دے ټول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ ټول کلے د دغې اکي يو خان جاګير و - او د کلي ټول

دهقانان د دې اکي يو خان لکه چې غلامان وو ......

خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ئې ځان خبرولو -

دا اکي يو خان به چې زمونږ کلي ته را غلو نو دے به يو

سم کړې کټ کېنې لکه د فرعون کېناستو او ټولو دهقانانو

به په شنه منډه د دې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست و -

نن هم چې دا اکي يو خان کلي ته را غلو ... په کټ کېنې کېناستو -

خلق په يو څو د سلام د پاره راو چلېدل او په مزکه د پښو

په سر کېناسته نو خان کېږ چاپېره په خلقو يو نظر واچولو -

ټول را غلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وو نو ....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کېنې نه و - د خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوکړو چې جمعه ګل څه شو ؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه کيله ورته پاتې وو وے دا پټهم

نو در ځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښه رونه نګېده ، د خان سره ئې او وے چې زما

نه دوه کيله تخم زيات اهم شو .... حکم ئې اوکړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه کسان پسې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل يې لاس تيولے راوستو. جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر يې ورته پيش کړو. خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ يې د دهٔ په عذر غوږ اوګرولو...
حکم يې اوکړو چې په څلور بولې غوږونه او نيسه.......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا....؟ بيا
په حجره کښې يوه غټه تيګه ... ډيره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نيسي څو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تيګه به د کلي خلقو د لسه رسې تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تيګه جماګل ته په ملا کيښ دئ .... څلور کسان راپاڅيدل.
دغه تيګه يې راپورته کړه او جمعه ګل ته يې په ملا کيښنوده
.... تيګه ډيره درنه وه. جمعه ګل ډير فرياد ونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم اوبهٔ تو ئے نشوې.

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ. په تادى تادى
ټکياوه سکړکان يې په تنورکښې پورې کړې وُو. هغې سره
د جماګل فکر وُ. هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نهٔ دې څکلې هغه به اوږے وي. ډيره اوږے وي نو چې
روټئ ورله زر اوليږم. سکړکان يې راونړول په دسترخوان
کښې يې زر زر اوتړل. شوملې يې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته يې اووے چې پکيه په منډه پټې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته يې

اووے چې "خان" جمعه ګل یا ندې غوږ ونه نیولې دې او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده ...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې را ننوتل .... د جمعه ګل تبې خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیر ګل
یې ورته په ښو کېښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم را نغلو - د جمعه ګل د تبې ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانڼے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو ... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وُو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل تبې هم ژړل او ورسره
یې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وُو - د سرو ویښتهٔ یې
هم په موټو موټو را شوکولې وُو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بې ساعت تېرېږه و
نو جمعه ګل يوه سلګۍ او وهله او..... فقير ګل يتيم
او د فقير ګل مور کنډه شوه.

انالله وَانا اليه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسویلی) تېر ماسختن و. شومه دم وه - په تاخ کښې د شمع د یوه تته تته بلېده ..... د ډیوې تورو تورو لوګو په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے و.... شمشېر ډېر کوشش اوکړو چه خبر چې د هغه د ستر ګو نه خوب ون کوم خوا تېښتېدلے و ..... هغه ډیر کوشش اوکړو چې د سپکو د اخبره د ذهن نه اوباسي ..... چې « لاس دې آزاد چې څه کولې شې اوکړه » ..... ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي د ذهن نه ئې اوباسي خو ..... خوند ئې اونه کړو - د شمشېر په سینه کښې د سپکو خبرې اوربل کړے و - ډېر سوچونه ئې اوکړه - د زړه سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هیڅ په حساب ئې پوے نه شو چې څه اوکړي ... کومه لار اختیار کړي ... خودکشي اوکړم ؟ خو ..... چې په کټه کښې په خوا بنه خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پریوتو ..... خودکشي ؟ ..... زه خودکشي اوکړم ؟ ..... ځان اووژنم ؟ چې د خلقو د پېغورو نه خلاص شم ؟ خو ..... دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم ؟ ..... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي ؟ دوی به څه خوري ؟ دوی به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي ؟ دوی به بیا خېرونه غواړي ؟ ......
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړېد وته نشم پرېښودے -
(اسویلے) په تاخ کښې پله د ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تورې لوګې داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځائے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل وُ - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بېغورۍ اُور - په شته جاېداد کښې شمشېر د نادارۍ ژوند
تېرولو - دغه د نادارۍ ژوند چې نورې نشو تېرولے -
هغه نورې ناکام نشو کولے - او د سپفورې دې خیرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."
دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل د پېل ... "په شته جاېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جاېداد کښې
کښې زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جاېداد
سپفورې ولې خېټه اچولې ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوګنوُنکې خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو ...

کړ دننه یې کښې اوږدې ته او ټوپک یې ښه اوږې ته واچولو -

...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله

بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه

خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....

د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم

د خان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....

په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه

په سلګو وه - په آخرنو سلګو ...... او شمشیر ته هم خپله

ساه ځنډه لنډه او راښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند

تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو

دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې

به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....

خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -

زه به داسې په آسانه توره او ډال نه غورځوم - په سلګو

سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ...... زه یو د

سپېغور پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچې د ټول

کلي پېغور څنګه اوزغملے شي - نه نه زه خپل بچې د

پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم

څیز چې زه د خپل خان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز څنګه

خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځم چې د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمنې نه د سپېڅو، د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه به وټې ګولۍ والوځوم ځم چې د سپېڅوړې په سرو وینو د خپلې لمنې دا تور داغ د تورې نه سور کړم .... سور داغ تک سور لکه سور ګلاب (خندا) شمشېر د کرکې او نفرت نه ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه اووتو. د تېرو تک تور څادر په ټول کلي را خور وُ. یوه یو کنوونکې خاموشي وه. لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوب اوده وُو. سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د پلاپې په سنګرونو کښې اوده وُو. شمشېر په تُند و تُندو قدمونو کوز کندي ته روان وُ. په زړه کښې یُې د انتقام اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت یُې تېزېدو. نبضونو یُې ټوپونه وهل ساه یُې لنډه لنډه کېده او چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو. د سپېڅوُ د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو د ټوپک د اوږې نه را کوز کړو. چارچړې ورله ډک کړو چې ..... په دې کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئ الله د لویې کلیمه الله اکبر په لاوډ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه، مُلا د سحر په بانګ ویلو شروع اوکړه شمشېر پښه نیولے شو. خدائے خبر چې ولې نو د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې یو نوے طوفان را پورته کړو. نو څو د سحر بانګ د هغه دنیا بدله کړه ..... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راښکونکے

آواز دے - ملا بانګ وېښلو او شمشېر د خپلو احساساتو په
سينه لاهو وهٔ ..... خو خدائے خبر چې څهٔ چل وهٔ چې نن د
بانګ شمشېر په دې حقيقت باندې پوهے کړو چې دا دُنيا
فاني ده - د دنيا ژوند د شمشېر څو ورځې دي - د دې دنيا
هر څيز فاني دے - دا هر څهٔ به د انسان نه دلته پاتې شي -
دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود
هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو
شوي دي - د دې باوجود هم يو انسان راپاسي او د بل
انسان په مرئ چاړهٔ راکاږي - يو زور راپاسي د بل زور د
پښو د خولې نه نوړئ راوُشوکوي يو زور راپاسي د بل
زور سينه د ټوپک په ګولئ غار غار کړي ؟ څومره ظلم
دے ؟ څومره زياتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال
بچ سره ..... د شمشېر زړهٔ ويرې اونيوو ..... ربنډے پرې
را غلو - هغه زړهٔ چې څهٔ شيبه اګاهو د نفرت او انتقام
په لمبو غرغندې شوې وهٔ - د سحر بانګ هغه لمبې مړې
کړې هغه اور ئې يخ کړو شمشېر خپله اراده بدله کړه ...
نه نه زهٔ به هيڅ کله د جاپيداد د پاره د زور په سينه
کښې د ټوپک ګولئ سره نهٔ کړم - زهٔ به هيڅ کله خپله
تورسرې ورننه اركنده نهٔ کړم - زهٔ به څکړې خپل
وديرو ننه په لاره کو څه کښې تو څرپه و ننه ورننکړم - خپو
دے کهٔ زما بچې نهٔ وي، خپو دے کهٔ زما په جاپيداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وینه ده - زما مټې دي - نو...... خپله وینه هم څوک په خپله تویوي - خپلې مټې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله پرې کوي؟ ...... نه نه داسې نه شي کیدے - داسې به هیچرې او نه شي - زه به هیچرې داسې او نه کړم ......

سپفوږ د مزکې آمدن څه تول خو پخپله کېږه کښې نه اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي. نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفوږ اولاد کښي ستا اولاد نه دے - د سپفوږ د اولاد خوشحالي کښي ستا خوشحالي نه ده؟ ..... خبر دے که سپفوږ زما د بچو د خولې نه نوړۍ را شوکوي ده؟ هغه ته به ځان په دې ښه ښکاري. خو زه؟ زه به هیڅ کله د سپفوږ ماشومان پږدو کو څو کښې لوغړېږ و ته پرې نه ږدم ..... توبه خدایه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مه بنده وئ - اے لویه خدایه شکر دے زما زړه کښې د انتقام اور دې په خپل فضل سره یخ کړو..... ځم خپل کور ته واپس ځم - خبر دے زه به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څه د هر چا جایداد او نه خو نه وي - زه به دا او کنم چې زما جایداد هړو وُته - زړه دومره یې همت خو نه یم چې کني د خپلو

بچو د پاره به روزي لټم پچه کوله - شکر دے په صورت
روغ يم شکر دے روغ رمټ يم - محنت مزدوري به کوم او حقه
حلاله روزي به بچو له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس خُم چې
په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوے خدائے نه بخښنه اوغواړم
شمشېر د سپفورے د کوټې نه واپس کېده وچې په دې کښې
هغه په قلبې پسې راروان د خپلې کوټې نه را اووتو او څه
وخت ئې چې شمشېر ته پک په لاس اولېد و نو پوے شو چې
د شمشېر څه اراده دي - خو .... شمشېر زر توپک اوکړې ته
واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپفورے ته ورتر غاړه وتو او
په سلګو کښې ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپفورے
هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په ژړو ژړو ئې اوژړل...
قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نيولے کور ته راوستو - او
چې څه غرمه کېده نو څه کړ په پولو پټو پړے لېښے وه .....
د سپفورے د مزکې نه ئې د شمشېر حصه بېلوله - او خلق ....؟
خلق حق حېران وو چې دا څه وو او څه اوشو - ؟
خو اسے رو نو حېرانېږئ هم - د انسانانو په سينو کښې خدائے
پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي - دغه د غوښې زړونه
نرمېږي هم شي - دغه د غوښې زړونه پستېږي هم شي - په
دې زړونو کښې الله تعالی مينه محبت هم پېدا کړي دي - خو
کاش چې موږ د غوښې په دغه يو ټوټه کښې په خپل صبر او
خپلې حوصلې سره د مينې او محبت او دُ جذبات راوېښ کړو

ارمان چې موږ د ظهرو په ځاے د ګورې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوي په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو ناروا یې نادمه کړو - په خپلو بدو یې شرمنده کړو -

خو اے رونړو زما یوه خبره د خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره د خپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانې اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلیږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ په یوې خوږې درنې او نه شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلیږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو د هر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د هر قتل انجام د پهانسۍ تخته ده - د هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونه کړي - دغسې د هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښیماني ده نو بیا د پښیمانه کیدو نه څه فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

هر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په ژړا

☆ ☆ ☆

"اِنتقام"

(اسو پلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... دَ شمېر
یو څو ګهړی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په
څنې څنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره دَدې ظاهري
رنګینو - سره دَدې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند
تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له
تیر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په
ژوند کښې هنګامې راپیدا کوو - رنګینۍ راپیدا کوو - ګني
حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته دَدې دنیا په
مخ کښې یو انسان داسې هم چې دهغه په زړهٔ به څه غم
نهٔ وي؟ دَ هغه په زړهٔ کښې به څه ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند ترخه شو کنه؟ په دې ترخه ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ شي داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کله پرشي -

جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هروخت به اوتره اوتره وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه .... ولې؟ رونږ د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بوګنوونکے دے - د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو بیا .... ؟ بیا به درته زه څه اووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې ئې شونډو داسې پوستکي نیولي وو.... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په زړه کښې اوربلېدو اور اور غوټېدو د هغې په شونډو پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اورکښې سوزېده - د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغندو ؤ - ...او انتقام ... د چا نه؟ دیو داسې ځیز نه چې هغه خبرې له شوې کولے - د دغه ځیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه ؤ - نو بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه ځیز نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره ئې یو مثال پرېښودو - څه اووېمه جمالې .... چې ستا د اقدام ګنې خودکشي وه - ستا د انتقام ګنې ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بیو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه چې هغه مور وه - هغې دا هرڅه د مورولۍ د جذبې نه د دې د پاره مجبورتیا د کبله کړي دي - د زوئ ..... د ظلمي زوئ ناګهاني مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ... څوک څه خبر دي چې دیوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یوه مور په خپل اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې شي د جمالې بیو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام دې ځانونه لوئې کړي ، او بیا دې دا فیصله اوکړي چې د هغې دا انتقام کښي خود کشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوئ و چې لونګ ئې نامه وه - رونږ د لونګ د ژوند قصه به درته نه کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ مور څنګه لوئې کړے و - په څه ئې شوا خون ئې لوئې کړے و - جمالې ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے و - او د خپل ګنډتون دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دا ئې پر کړي وو - بردې خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمع چې لونګ به مې خدائے لوئې کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالې په زړه کښي ارمانونه تو په قت پراته وو - او کله کله به چې ځان له ناسته وه نو د ارمانو نو تنسته بوده به ئې را ابراو - وله

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سینه کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په رپ کښې درې وړې کړه - د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو! زړه درته د جمالې د هغه چې واره چغو - هغه د لېونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لېونی لېونی منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را پاندې کړې - هغه چې ګرېوان ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سرو ویښتو ئې په موټو موټو اوشوکول - دا ټول نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ما سره دومره دردنې الفاظ نشته چې د هغې د سپېرو سپېرو کوکارو نقشه پکښې راځاے کړم - ما سره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ بیان کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سینه ته څوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سینه کبان اوخوري - چې مور او زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه نه تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ دپاره کني د اظهار حق ادا کړي؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کله سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شو زه به پس له دې نه تر مرګه پورې د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ مور د اوبو کټورے شونډو ته نږدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه يې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ اوبه اوڅکي خو جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې ... تر کومې پورې به غمژېلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په پزولو وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د مالت پيوې زنانه د اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو د لونګ مور د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې يې دغه ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما د انتقام په لاره کښې اړيکې مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم .... او چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو - جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړی ورغله خو څاڅکے اوبه يې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه ځپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیاندو زړ منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نهٔ شو ؟

لېږ په خپلو ګړیوا نو نوکښې سرو نه ښکته کړئ او د خپل

هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاندو

سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کو رے دَ

مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ -

مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي

دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزانی شي .... دَ مور ډېر

لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ

پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې

دهرچا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي

ده - او ددې مقدسې هستئ عزت او احترام په هر

اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - اوکوم اولاد چې دا

فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې

دَ دوزخ د ملبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسوېلې) روستي پارۍ - مُلا لا بانګ نۀ وُو وېلې - ټوله دنيا په خوب اوده وه .... چُپه چُپيا او بوګنوونکې خاموشي ..... نۀ د سپوږمۍ او نۀ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د يونيم چرګ آواز په دې خوشي ډېر ياکېږي چې لرې لرې پورې خور شو او زما د وېرې نه خوړ ووس زړګے به په څۀ قدرې راغونډ شو .... د اوبو وارمي وُ - يوُم په اوګه پېښې ابله پښې تُند تُند پټيي ته روان وم - لا در راته سمه نۀ ښکارېده - په خپل دليل تلم ... چې لوېږې ادېرې ته اورسېدم نو ...... څه فرياد غوږو مې ته غوږ و شو .... او فرياد .... زړۀ بوګنوونکے فرياد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړۀ مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کليمې مې په ځان چُف کړې - باباګان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زۀ پخوا هم څو څو ځله وېرېدلے يم - دا ډېره درنه ادېره ده - دلته غيب عالم
ډېر زيات دي .... ځکه خو چې ما فرياد واورېدو نو ډېر ډېر ووېرېدم - دکر کښې شاته کېښناستم او غوږونه مې د فرياد په لور اونيول ..... فرياد .... د ښځې فرياد معلومېدو د زړۀ نه راوتے فرياد .... په هر فرياد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اُدیرې
کانړي بوټې وُنې غنې هر څه په فریاد وُو - داسې معلومیده
چې لکه شپه دا فریاد نور نشي زغملې نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه د دې فریاد د اوریدو
د پاره په بو ګنیدو نکو ټو موټو رو رو سا ینولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلې ساه دا ښکلې د کوټې کښې شاته ناست وُم - شپه
ساعت تیر شو - رڼا رو رو را خوریده - په خوا او شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنو کښې لا هغسې دم نه
وُ ..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فریاد
په لوري روان شوم .... فریاد اوس کم شوے وُ. څه ګورم
چې د یو قبر د پاسه یوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښپې ئې په نکریزو سره وُو خوره وره پرته وه. زړهٔ مې یو درز اوکړو -
په سترګو مې تیاره راغله ..... دا ؟ دا خو د شیرین قبر دے -
د ځوانې مرګ شیرین - د نیمه خوا شیرین - د مور پلار د اِکې
یو زوے شیرین - هغه شیرین چې تیره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه
رډولي وُو .... هغه شیرین چې د جمالي دیو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے وُ ...... نن هغه شیرین د جمالي دیو نظر کتو ته
ځکښې په دې خوشې بیابان کښې د خاوړو د دې څلي د لاندې په خوابهٔ
خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شیرین د وادهٔ شپه را په ځکښې شوه -
څومره خوند وُ د شیرین په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالی سو دَ شیرین دَ ولس داوړلې وه او بیا دوادهٔ په شپه
هغه تر ټیر ما سختته پورې شیرین په حجره کښې دَ دوستانو سره
ځو مره خوند تاک کپ لګولے وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تللو
مجبور کړو - چې څه څوک یې ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین
مُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په ټُنډو ټنډو قدمونو
..... دَ هغه کورته ډیره تادي وه - دَ هغهٔ په زړهٔ ډیرې خبرې
وې چې جاناں ته یې کول غوښتل - څهٔ کیلې هم وې او څهٔ مانې
هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډیرو خبرو - ډیرو
سوالونو او ډیرو تپوسونو دَ هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې دَ جاناں
دَ دیدن خوږې تلوسې یې په زړهٔ پورې ځغلې بیولے روان وُ - چې
شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوټې ته ورنزدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هاو په وړومبۍ ډز شیرین پرځې
داپرېوتو - جوړې دَ زړهٔ په سر لګیدلے وُ - دَ هغه زړهٔ په سر چې
کوم دَ جاناں دَ لیدو دَ پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې دَ
مینې محبت وجذباتو ته لبریز وُ ، دَ هغه زړهٔ په سر شیرین اولګیدو -
او چې دَ حُجرې خلق وررسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم دَ هغه په شونډو دَ جاناں نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - دَ زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ یې
دَ جاناں مخ اولیدو او نهٔ یې ورته دَ خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....
دَ شیرین مور لکه دَ لیونو داسې ښې کړې - پلارې سرتور سر -

او پښې ایله پښې را غلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه د جمالې سپین په مزکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جمالې ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خفه کېږه مه - په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان مونږ وچې پوره شو - او ته په سره ډولۍ او سره جوړه کښې زمونږ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په حشر جهان کښې کوؤ - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت - کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوؤ مینو ترمنځه څوک دیوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ....

ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مزکې غبر ختو خو د جمالې نه .... د هغې په سترګو کښې اوښکې نه وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسېدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم .. او غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په غېږ پټون کښېښودو - ګونګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جمالې په زوره زوره ژړلے وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په ښکلو ډېر ډېر اوښکو ونځلے وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو ځکه هغې ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شافي بېو او دې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې ، د دې سره د شيرين د ښاره دود اوښکې هم نشته .... د جالې په زړه ټپاره راغله ... يوه ټپه کښېکه چې اوده هله او بې هوشه په شيرين راپرېوته .... د شيرين مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه اونيوه او يو خوا ته کښېکښېنې چې وړو وا چوله -

رونو ! ډېر د غم ساعت وو .... سمه د قيامت شپه وه -

سباله ماښکر چې کېږو نو د شيرين جنازه پورته شوه - د ځوانې مرګ شيرين جنازه - د مور پلار د ارکې يو زړوسته جنازه - د يوې ښځې د زلمي جنازه .... مور پلار په وړه خوله ژړل - هرڅا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شيرين خاورو ته او سپارلے شو .... قبر چې جوړ شو او هم هغه د وراده ځمکې په قبر اوغوړولے شوه .... خلق د کلي زوړ ند سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه ديوې ښځې ناوې جماله ده چې بېګاه چې ټوله شپه د شيرين په قبر تېره کړې ده - زه وردوان شوم ماوے چې راپورته يې کړم او ورته او وايم چې اے د ارکې "يوې ښځې ناوې" ځه بس دے کورته لاړه شه -

"مرې چا دې ژوندې کړې په ژړا"

خو چې زه ورنږدې شوم نو جالې لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې .... "شيرينه - بې وفا شيرينه ! ته خو خبرې دې هم راسره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مينه ؟ د روښتو نه چې مينه دې

بیا للی نشوه نولا فی دی څخه له کولی؟ بې وفا دومره ځویه را ښکاره شوے وے چې د وادهٔ په څهرو کښې خو مې لیدلے قدر له وے نیمه ځوا زلمیه داسې زړ سرو د شوې - زړهٔ سپېره دې چا ته پرېښودم -

شیرینه ما خو د خان سره د ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ما خو خان له د خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے وُ - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې   زما د ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې را سره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلو وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړېدلي دي - ستا دې زما د ښنسو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره د یوې شپې تاوې نخه بخه وه - او چې اومې کتل نو په ښهو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(اسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لا ړشم شافی ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتویې شوې داسې اوښکې چې تحوله اډېره ئې اولوځوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سيند بيا په غورزنګ ؤ - شل کاله وړاندې
چې کوم سيلاب راغلے ؤ او د کوم سيلاب يوې چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سيلاب نن د هغې په
سينه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان ؤ -

د دوؤ مياشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غونډې وه ملاله نه د ځان
د حاله خبره وه او نه د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت ؤ - د ملالې کړېوان
پرانستے ؤ - ببر سر - خېر نه څڼه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې کړېوان هغه زړول پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سينه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څه وو کومه چې ګلډين نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه به چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړه به ئې ناقلاره کړو - د هغې د دنيا به ئې تباه
کړه - باران - سيلۍ او طوفان به راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لږه

ډېره تسلي کوم چې د ماشوم زوے په وجه دهغې زړه
ته وه - هغه هرځله به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو - خو ګل دين د هرځله نه بې پرواه د افيمو
په نشه کښې نيم ويخ او نيم اوده وُ - هغه دهيڅ نه
نه وُ خبر - ګل دين موچي وُ - په کلي کښې به يې د زوړو پېزار
مرمت کولو - د افيمو نشې د هغه نه په ځوانه ځوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ .... ملاله په پېغلتوب د
ګل دين د شکي طبيعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه - اوکله
کله به چې د کلي پېغلو دګل دين د سخت طبيعتې ذکر
ملالۍ ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به يې ورکړو چې خير دے د وادۀ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادۀ اوکړي نو بيا .... بيا به
کۀ خيرې هرځله سم شي ...... او د وادۀ نه پس څۀ
موده ګل دين سم دم وُ .. د ملالۍ سره يې ډېر ښۀ تعلق
وُ خو رو رو هغه بيا په زړۀ لار روان شو سپکې سپورې -
ستغې خبرې اورتل - هروختې په نۀ څۀ خبره بدې
ردې ويل د ګل دين عادت شو - او يوه ورځ خو يې چې
ملاله په نۀ څۀ خبره راګيره کړه او وې وهله نو دګل دين
په دې زياتې د ملالۍ زړۀ ته لويه صدمه اورسيده ...
او بيا دا څۀ يوه ورځ نۀ وه بلکې وهل او ټکول د ملالۍ
تقدير شو - دې ټولو ناراموته ملالۍ غاړه ايښودلې وه -

دا هر څه هغې زغمل نه شو ..... يو دا خبره؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملې دا هغې نه شوه برداشت کولې .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سېند کېښې، د سېلاب يوې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا يقين وو چې
هغه .... "هغه" نه ده څه چې ګلدين وائي .... ملالۍ د
ګلدين دا خبره نه شوه زورېدې - او هر کله به چې هغه
ملالۍ ته دا خبره اوکړه نو د ملالۍ به د خپل ځان نه هم
زړه تور شو او د ګلدين نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مينه روس تقسيم شوې وه - د ګلدين زور زياتې د
ماشوم زوې په مينه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدين دا خبره نه د هغې د پاره ښه وه نه د ګلدين
د پاره او نه د هغوي د ماشوم بچي د پاره ښه وه ......
هر څو که د ملالۍ د ګلدين سره هغه هومره مينه نه وه لکه
چې څو او وه نو ..... بيا هم خاوند خو ې وو کنه؟ ملالۍ نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوې درې
واړو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولې - ملاله به د ګلدين نه دومره وېرېده چې
د هغه په مخ کښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې پښه ئې اووهله او په تلو کښې ئې د
ریښې غوټې تېره لمحه کښې اووے «حرامونې» او د
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړه هغه تیاره را غله
کومه چې دیره طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان را غلو .... سېلاب
را غلو - کوم سیند چې د ملالۍ په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چیغې ئې
وهلې ..... د سحر نه ماځیګر شو څو طوفان د کمېدو یا د
اودرېدو نوم نه اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - څو په دې کښې ئې د دروازې د لږې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړه درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُو چې چوړ موچې ګلدین را غلو، او خدائے خبر
چې ولې ئې د هغه راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... څو .... چوړ هغه نه وُو دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټ روبه نه وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغه
د راتلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبه راوړي
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
دپاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څه چل وُو چې منګے په
سر په دې لاره اوبوله روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

را مخکښې شو - په پېغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره نه وه -
دوه کاله آګاه وه چې ملاله منګې په سر د نوړو جینکو سره
په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېده، ځکه چې د کلاړین خیال او د
کلاړین سره د ژوندون د پسکي په تړلو هغې ته ځان د
نوړو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېدو
خو هغه ټول خیالونه او خوبونه خو نن دروغ ثابت شول..
... دا ولې؟ او د ولې په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سند ښکاره شو - چُپ چاپ غلې غلې .... او خاموش
خاموش بهېدو ... ملالې زر زر په تاده منګې ډک کړو او
په تُند و تُند قدمونو کورته را روانه شوه او چې کورته راغله
نو ماشوم یې ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې سلګۍ وهلې .... ملالې منګے په کړو بخ
کېښودو - ماشوم یې را واخستو خپلې سینې ته یې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې واخسته د ماشوم سینې ته په
رانږدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ را ټول غونډي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې کلاړین موچي د پښو دو لچه په لاس په کوڅه
رانوتو - او د راتلو سره یې په مړاوي آواز اووے......

درنز کار نهٔ وُ دا غلے - بس دومره پیسې مې کټلې وې چې
ځان له مې اخیستم او دَ چاښو دپاره مې دا پیسې دا وړل "
گلدین په دالان کښې خپل دَ موچې توب د سامان صندوقچے
کښښودو او د ښو دو لچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې
اووے چې زهٔ حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چاے څښم
..... ملالۍ دو لچه دَ گلدین نه واخسته په چارگۍ ئې کښښوده
او بیا ئې ماښوم په غیږ کښې واخستلو او دَ سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله دَ ښو
دو لچه ئې پر مخې د چارگۍ نه راګزار کړه ..... پیسې توے شول
او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څهٔ کوم - اوس به چاے
دَ څهٔ نه څښم - اوس کهٔ گلدین راغلو او خبر شو چې
پیسې دَ مزکې خوراک شول نو هغه خو به مامره کړي - هغه
خو به په دې تېر ما سختن ما د کوره اوباسي - او چې دَ کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خوا ته ځم - زهٔ به دَ
چا کوره ځم -

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو - ملاله هیڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
ئې خپلې سینې ته پام شو - ماښوم تاجوړه وُ تولهٔ ورځ
کښې ئې سینه نهٔ وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - دَ
ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ اونهٔ کړو
خو دو لچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

وه ځای کښې تشې کړې - پښتنې ورځې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د حجرې نه را غلو ... په
کټ کښې کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاې جوش ئې راواخستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالې ډکولې او پیالې به ئې تشولې - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدین ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالې راوُشوکوي او ورته اووایې چې
ګلدینه مه کوه .... دا څه کوې - دا چاې مه څښه دا چاې
چې په کومو پیسو کښې پیدا شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړې وې - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلې نو هم کولې خو ئې نه
شوې کولې .... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه را پېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وُو چې دا نوې غم ې د خپله لاسه
خپل ځان له را پیدا کړو ..... ساک تري نه سیلۍ اوړې
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوان بلوان کولو - په ژړا
ژړا ئې زړه سترې شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو - او په سختۍ سره ئې ملالې ته اووے ...
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه" .... پیسې ؟ پیسې درکړم
د څه پاره درکړم .... دا سینې ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سینه کښې څه دي - تا چې کوم پیسې راوړلې وو هغه

پیشو توۓ کړل - او ماتاله چاۓ د خپلې سینې په پښو کښې
پخې کړې - هن ! ګل دین دَ کټ نه را ټوپ کړو - تخته دَ کټ
سره نږدې ښخته پرته وه - هغه ئې راوُچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو دَ ماشوم د سرنه یوه سره
داره دَ ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تېره کسریکه او بیا یې څو سلګۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
دَ زوۓ دَ سرنه دَ وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پریوته - او ګلدین ! ګلدین را پاسیدو - ملاله ئې دَ
څو نتهقې نه اونیوه را وُچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لیت پیت وه او په داسې حالت کښې ګلدین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - تهٔ په ما طلاقه ئې - څه او څه دَ دې
کور نه چې کوم خوا دې خوښه وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوۓ راپورته کړو او نیغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سیلاب راغلے وُ - سیند په غورزنګ وُ چپه
به راتله او چپه به کښیناسته ... په دې کښې یوه چپه
راغله - دَ نورو چپو نه لویه د پره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه دَ دې مور وې هغه
مور چې دې پیدا ئې نهٔ وه - چې دهغې په سینې دې چرې
لوبې نهٔ وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائې چې اے
دَ دنیا غمونو ځپلې لورې را څه چې زهٔ دې له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځانے درکړم او ملاڼي خپل زوے په سینې پورې کلک له
نیولے د غه چېپې ته ځان او سپارلو او د غه لویې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه ـ او ملا له
دَ سترې ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اِنسان او انسانیّت

(اسو پېلې) ..... دَدې دنیا په څنګ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پيکښې تنهائي جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ ځغوي زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا ئې سترګې کوغالو ته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا ئې دَ سترګو تور په سپين بدل شوي دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د ځېل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ ئې ځواني دَخاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه ئې په اورستي شوي دي -

ځو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَګلاب غوندې ښکلو او ښائسته ځواني مرګانو

دَځېلې بوډۍ مور

دَ ځېلې زړهٔ چاودې مور دَ ځېلې غم ځپلې مور دَ زړهٔ ننه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ زړهٔ دَ تل نه را وتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې دَ ګلاب په رنګ شهیدانو څو

دَ پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې دَ سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، ګلې او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې دَ ګلاب په رنګې

شپه څوارشاه زلمو څو دَ خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سلګۍ دَ اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے دَ خپلې مور دَ سترګو توره ګلابه

تهٔ کښې دَ خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے دَ خپل پلار دَ زړهٔ ټکوره ګلابه -

تهٔ کښې دَ خپل بوډا پلار دَ سترګو نه روان

دَ رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې دَ ژوند ملګرې په ګلابه تهٔ دَ خپلې تورسرې

دَ پرهر پرهر زړګي نه دَ زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے۔

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او ته ......؟

تهٔ بیا هم غبرګ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے۔

خدائے ګواه دے چې تا به د نجیلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے۔

تهٔ به د پردو پلارانو دپاره داد وې

تهٔ خو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې داسې غلے پروت یې

اوس دې ولې داسې د صبر څادر راغوستے دے؟

اے د یې غمي په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهید ه سرداپورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په ټول مخ کښې یې کندې کپرې جوړې کړې۔

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے۔ په هرځا ستا ګمان کوي

د هرځا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلابه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه موندل څوک کړانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا دَ تندي نقشونه څو

دَ رحمت فرشتو په خپل لاس جوړکړي وو

نو ستا پلار څو دَ ورځي په تکل کښې دے - او په دې تکل

کښې يُې دَ هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته يُې ښهٔ په

غور اوکتل دَ هر انسان جائزه يُې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګي مخ دَ بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګي تندے دبل چا نشته

ستا په رنګي نقشونه هډو دبل چا کيدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وايم چې ستا پلار به

ستا دَ تندي دنقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته يوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو دَ پلار کو نهٔ ژوندي ملا چرې پيدے شوے

کهٔ مړو دَ مورپر هر پرهر ژړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته دخپلو تور سرو څيرې ګريوان او بربرسرونه ښکاره

کيدے شوے نو دَ مور فريادونو به ګلاب وختي راژوندے کړے وُ -

دَ پلار دَ سترګونه روان دَ اوښکو سيلاب به ګلاب وختي

دَ قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اودهٔ شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګو نه دَ اوښکو روان

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې څېرې ګرېوان
او بېرسرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډیوې څېرې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ې لږ په قلار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ددې دپاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا ورا
وېجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیګر مسکے مسکے په کوټه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې د ربانډې بیا راتهول شي -

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده
ددې هم په زړهٔ ګېنې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کېدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .
ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دعا هم کوي او تپوس هم
چې ګلابه چیه سرا پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مالک د دواؤ، صرف دَ دواؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَخوب نه نهٔ راويښوُم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه څونهٔ وے لګېدلے هنْ ؟

تهٔ خوږ شوے څونهٔ وے هنْ ؟

چې تا سډګړه وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ موره مړ شومه "

تا ته مور زړ شه پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تا درې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مورنه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلابه ! سر را پورته کړه . پچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د نیل خدای نه دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ملګرې کړي - او د لته
تا سره نژدې - ستا په څوا کښې اوده شم
چې زه هم را شم او په دې خوشي بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څوا په څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څو مره تسلي اوشي - او ستا څوې وور زړه به هم زما
په را تللو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشي بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلیو کلې او طوفانونو کښې - په دې غمو په دې ټمرونو
کښې څو مې دا سې یو اځې پریږ ږونشي ......

رونو - څوږو رونو ! د ګلاب د ژوند دردې لې قصه به
دا وخت نه چیړم . د هغه د بښه سرې توب یا ننه به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د څوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم ږږم دم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو دا سې زړه چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سیو ایل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څوږ ځوږې انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پا سیده او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن دا غدار ه کړه -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ ګلاب غوندې انسانان هم کني دَ داسې عمل لائق وي دَ ګلاب غوندې پښتون سره هم کني څوک داسې دَ کوکې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

اوُ..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانهٔ شته - ډېر داسې دَ ناموپښتانهٔ شته چې هغوئ دبد ګمانو اوشکونو په خرسپلاب کښې لاهو شي ، او دَ ګلاب غوندې دَ نېکو او خوا خوږو انسانانو په وينو خپې منګولې سرې کړي -

نهٔ پوهېږم چې دا لاکومه پښتو ده - دا لاکوم غيرت دے - زهٔ خو دَ داسې خو نړو دے اقدام ته پښتو نشم وئيلے زهٔ خو دَ دغه ظالمانو دې حرکت ته غيرت نشم وئيلے - داسې قدم خو دَ پښتو اوُ پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت دَ بُزدلۍ اوبې غيرتۍ يو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وُه ..... بنيٓ آدمان خو دَ دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې دَ شمېر دي - نو دَ يو انسان وژل خو دَ انسانيت وژل شول -

نهٔ پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهه پښتنو انسانان مهٔ وژنئ ..... انسان کور ے ډېر په مشکله پېدا کېږي .... دَ يو انسان نه په لکهونو بنيٓ آدمان قربان شه - دَ يو انسان نه په لکهونو بنيٓ آدمان ټوټے شه -

رونړ دغه عظيم انسان - دا دَ پاک زړهٔ خاوند - دا دَ مينې محبت اوشرافت مجسمه ګلاب ،.... دَ تن نه څلور کاله اګاهو يوه ورځ ..... دَ ماښام په خړه کښې .... ستړے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټنډ و قد مونږ د ښارنه کورته داروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څۀ
چل وه خو نن د ګلاب زړۀ څۀ بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وسے چې څو مره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څۀ وخت چې د کر کښې شهيد
ته راورسېده و نو ...... درې دوې دزې اوشوې درې
ګولۍ د تماچې د شپېلۍ نه راووتې، او د ګلاب په سينه کښې
ننوتې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب يو څو ليتې
او ټکولې - ګلاب يو څو فريادونه اوکړل - او بيا .... بيا د
مور نيازبين روئے يوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په يو قُو راوچلېدل -
ټول را غلل - واړه - زاړۀ ښځې او سړي ټول را غلل ......
په دغه ښځو کښې يوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کو ننتې را روانه وه لکه چې د ملا
تير يُې مات شوے وي ...... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تير د تماچې درې ګولو درې ځاينه چُپ چور کړے وُه....
مور راغله - خپل نيازبين روئے ئې چې په وينو کښې ککړ
اولېد و نو ...... رونو هغه نقشه زۀ نشم بيانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زۀ د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنوونکے لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختياره چغې

او وهلي .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... څو په ژړا څوڅرې مړي نه دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئ ، په وینو لړلې سر په خپل پښتون باندې ایښود لې وه -
او په ژړا کښې یې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه ته څو څه جرم نه ؤ کړے چې ظالمانو درله دومره
لویه سزا درکړه - ته څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ویئیلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وینا کنې دومره لویه سزا وي"......

دوئو ! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
بچي بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي ځلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په ځلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو
خندا راخوره نه شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د
ګلاب د تورې سرې آهونه ساړه نه شول -

څو اے د ګلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نه دے
..... بني آدم مړ کیږي شي څو انسان نشي مړ کیدے - ګلاب انسان
وه - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او ما لت خلقو
له د انسانیت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله یو مینه وه - یو
محبت وه یو خلوص وه ، نو مینه او محبت چرې هم نه مري -

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلوص او شرافت هیڅ کله نهٔ مري ......

. ښتورې دې هغه مېرمنې دي چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي. ښتوري دي هغه پلاران چې د ګلاب غوندې زامن يې لوئے کړي دي . ښتورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غوندې د ځوان اشنان د ښتنې توب نوم ورپورې دے ..... او څکه ځوزهٔ دا وايم چې ګلاب ژوندے دے . هغه به ژوندے وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په ښتون هم ژوندے وي . او اے شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ايمان دے چې ته به ځوا خپل خدا ئے په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې يې . نو اے خدائے بخښلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ ـــ
دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هېڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي. هیچا ته نه ده معلومه چې زه به تر څو پورې ژوندی یم او که نه. تر څو پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دا ژوند دی؟ ځکه خو هوښیارانو تپه کړې ده چې ـــ

عَلَمه یو تر بل ځارېږئ
دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

نو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو. را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې یو د بل ته قربانیږي. څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي. څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي. او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري. په سلو کښې یو کس به داسې وي، به

زړوکښې به یوکس ګنې داسې وي چې دهغهٔ په زړهٔ کښې د هر چا دپاره، د نوعې انسان دپاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟

..... زما په خیال خو ناممکنه ده - زما په خیال خو ناشونې ده ..... نشته او نهٔ زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو، مونږه ورورولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورورولي او د دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مذ قو تبرږه مذ وتبرږه" وطونو باندې اوشلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي، چې په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... دَ ګلاب هغه غار غار سینه او د احمد هغه مات ختټ به مې هېرنشي - او ځکه به مې هېرشي، کهٔ ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ کم نهٔ وهٔ، دا احمد په زلمي توب کښې هم دَ کوټې اېښودو ځاے نهٔ وهٔ .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال په چوکاټ قدمونه اېښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي وُو، او دواړه یاران هم وُو، .... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل - یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه نبهٔ دوستان وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو کوڅه کښې څه جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې زما په بنیره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنیره ناسته وه ..... خبرې کښې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد
دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کورته توپک ئې راوړو ..... او خپل
خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یوځائے کرځېدل،
د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب
لکه د کپوړ لندې او چوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ او پرړېدو
..... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو ..... د ګلاب مور
سرتوره را غله .... په زوځے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په
ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې د ګلاب ماشوم رور د
دنیا د حالاتو نه ناخبره د ګلاب سرته ولاړ وهٔ - او په ماشومه خوله
ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وهٔ چې لالا د کونترې په تس
کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو
دا مزکه چاودلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کانې
ورېدلے وے، خو..... نهٔ مزکه رو چاوده، او نهٔ د آسمان نه کانې
اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به
د آسمان نه کانې ورېږي - دا کنې صرف ګلاب وهٔ چې خپل دوست
د زړهٔ په سر ووېشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د زړهٔ په
سر وېشتلي دي او لا به ډېر احمدیان را پاسي او ډېر ګلابان به د
یوې کونترې د سره زاره وي، ..... نو څکه خو نهٔ مزکه چرق
چوي او نهٔ د آسمان نه کانې ورېږي ..... لاړو ګلاب د دنیا نه
تېر شو، ..... ځوانې ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله د وادهٔ هغه
جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب د وادهٔ په پیانګ اچوله ..... او

هم هغه د واده کوله لنګې ئې ورتله په سرکړه چې په کوچې باندې به
ده د واده څهره ترې له ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاورو
ته او سپارلے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شپې په خوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوے په قبر هره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړ وي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د رنګ غږ وي ..... ګورو
به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب خوېندې د ور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي
تر څو به ئې پلار هره ورځ د زوے د قبر د پاره نوې نوې څهرې
راوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالا لالا کوي - د مړي مخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله خوله وروي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل
خون دوست په وینو لړلے شوي وو چاچې د څلورو روپو د کونش د پاره خپل
یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُ ......
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د رنا ورځې قصه وه، په دریمه
پېشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله
واورولہ - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو .... د لویو
لویو فولادي ګمبو شاته، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ژلمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه
شوې وه، چې په سرئې لا د واده څهره نهٔ وه ترې لې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوددېدلې - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناړې کړې، هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، د احمد مور هم د زوے د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوے د وادهٔ خوشحالي لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، د شګو کوټهې د سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوندونې لاړو .... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل - رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو، او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې د راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنیا د ژوند نه ئې ټوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د ګلاب څهره د یوې لحظې د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې د احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... د دې باوجود هم د ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو د پهانسۍ نه یوه ورځې اګاهو ټول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ د احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ لکه کورکمان، غونډه سونډه توره بڼیره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو احمد! اوښکې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه اوغوښته، د هرچا نه يې بخښنه
اوغوښته، او چې زغم يې تمام شو، نو سترګې يې پټې کړې،
آواز يې ډوب شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وېلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او خوېندو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دښمن مې
دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان دداسې اوازنه ساتې د احمد
مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه، دَ
احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ، يقين
اوکړئ رونو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپيا کښې، چې
ټول عالَم به خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئ
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړک سره مخ په ښکته تللې وي نو چې دغه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي؟ ..... توبه خدايه توبه - ياالله
توبه - ياالله اَل اولاد چې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتې - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راورسولے شو، ..... څټ يې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

دماغ خټې نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې سور ساتلی وهٔ،
چې دَ وادهٔ د شکریزو په شپه به یې احمد له څخه کوته کړي - دَ
احمد مور هم زوې ته د وادهٔ جوړه وراغوستوله او د وادهٔ ټوله
او ګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وهٔ - په
مخ باندې یې دَ زلمي توب ځښې نښانې څرګندې ښکارېدې -

رونړو دا احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه
وخت څهٔ کړي دي هغه نقشه زهٔ تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد
او بخښي ..... زهٔ منم چې هغه قاتل وه، خو دَ انسان نه په غصه کښې
قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلاب
هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وهٔ،

خو اے رونړو! اے دَ ځوانئ په مینه مستو رونړو - اے دَ
غفلت په خوب اوده رونړو دخدا ئے خاطر او کړئ چې لږ ساړهٔ څورئ -
لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل کهٔ هر څو
انسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه
دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - داشئ په دې خپلو زړونو
کښې مینه محبت را پیدا کړئ دَ انسان سره مینه او کړئ چې خدا ئے
در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوسل زادینئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترږور

د زړه پرهرونه که په ژړا رغیږي شوی نو ما به د اوښکو په ځاځي په وینو ژړلي وي. د زړه زخمونه که په ژړا جوړیږي شوی نو ما به په ډېرو ډېرو ژړلي وو. خو دا زما د زړه زخمونه چې زه یې تاقلاره کړی یم. او دا پرهرونه چې زما د شونډو نه یې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نه په ژړا رغیږي شي او نه په انګولا.

ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته. ترڅو پورې چې زموږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه محبت نه وي راپیدا شوي. ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان خپلې سینې ته نه وي رانزدې کړی نو زموږ په معاشره کښې قلارې نه شي راپیدا کیږي. سکون نشي راپیدا کیږي. اطمینان نه شي راپیدا کیږي او دما غوندې حساس طبیعت خاوند به تل ناقلاره وي. تل به پرېشانه وي او تل به یې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنګ او ښکې ځلیږي. اې لویه خدایه دا انسان ولې داسې چې مینې شو. دَ انسان دَ زړه نه هغه مینه او محبت ولې داسې او وتل. انسان ولې په حېواني خویونو کښې داسې را و نغښتی شو. انسان څو لاړو حېوان شو بلکه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنې موقعو کښې خو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به تر کومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مړۍ چاړهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلے او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅواته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري   تربور زمونږه رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کیدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار یدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مړۍ هم څني څوک چاړهٔ راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي

نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ ته مني چې یو رور دې دا پاسې او بل رور له دې په دې وجه په مړۍ زور کړي چې معاشره

هغه له د تربور نوم ورکړے دے - یو رور دې د بل رور په سینه
کښې شپږ ګولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د تربور
په کرکجن نوم یاد کړے دے خو د دې دومره دلیلونو باوجود
هم د دې دومره حقیقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
تربور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې تربور مونږ
خپل میراث خور ګڼو - تربور مونږ خپل سیال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل میراث خور نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سیال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به تربور ته د دشمن په سترګه نه کتل - تربور به مونږ خپل رور خپل
خور خوږے او خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقیقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقیقت نه د دې د سترګو پټولو عمل
ډیرې خونې ورانې کړې - ډیرې تورسرې یې کونډې کړې ډیر
ماشومان یې یتیمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتښتي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډیرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو میاشتو خبره ده چې یوه ورځ چې د ماځیګر نمر په زیړیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخیل مخ د تاتړې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی مخ په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بیړه خپلو
ځیلو جالو ته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېښے په لاس راووتو-
په ځولو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښنو تمرپړ بوا ته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وه نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وه - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چادر اندام ئې اوکړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو نو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وه چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب
کړې" لاسونه ئې په مخ را ښکل او ښغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سپفور داسې ډېر په زړهٔ راووریدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سپفور سره خبرې کولې را روان وهٔ او چې د شهید کنډاؤ نه
را وُرېدو نو ناګهانه د پودل خان د تماچې د نلي نه سرې ګولۍ
ګړ ... ي لمبې، اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ننوتې -
ګولۍ ننوتې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې اونهٔ وے -
چف ... رله ئې د خولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وو - او دغه ښه او ښکلے ځوان د پوردل خان
تربور وو - تربور! چې مونږ ورته د بیرې بُور وایُو - تربور چې
مونږ ئې د شمن کنهو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دوېم نوم
دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور د شمن نه
دے ورور دے - تربور د بېړې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو
نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې تهپونه وهي -
خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پُردل خان را پاسېده
او خپل د تره زوے ئې شپېږ ډزې اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په ډکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - دېده
چارو ئې منع کړے وه - خبرې ډېرې ښې وې خو که ملوک خان نه
وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خير
وو خو د ملوک خان دا حق نه وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبره
پوردل خان دومره په غصه کړه چې خپله غصه ئې داسې اوویسته
چې د تربور په سینه کښې ئې شپېږ ګولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوړ هم خپل پلار جوړې ډېر
یادېده - ځکه خو ئې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفوړ
نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولۍ د سره زار شو - تېر ماسختن
چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوړ د پلار لارې

ته په کټو کټو کښې او دهٔ شوے وهٔ خو په خوب کښې یې ځي او چې
او چې سلګۍ وهلې .... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
د پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو ځې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو چې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نهٔ شوې - د سپېڅلو ژړوندیوه سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به د دهٔ په ماشومو شونډو خوره وي - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په موږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زموږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوے دنیا په موږ جنت شي - آمین

وی بابا

(اسویلی) دنیا د غمونو کور دی - او.... واقعي چې دنیا د غمونو کور دی، که دنیا د غمونو کور نه وی نو نن به سپغوږ ماما داسې لیونی سپیلنی نه گرځیده، نن به سپغوږ ماما داسې څیرې گریوان نه گرځیده، .... مال شته خو د سپغوږ ماما جامې شلېدلې دي. دولت شته خو سپغوږ ماما لیونی سپیلنی گرځي. ولې؟ د ولې جواب دا دی چې دولت گوره دهر مرض دارو نه دی، دولت دهر مصیبت علاج نه شي کولی. اے په دنیا مېینو روڼو راشئ دَ سپغوږ ماما د حال نه عبرت واخلئ. اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپغوږ ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نه شي اخستی. صرف دولت انسان له خوشحالي نه شي ورکولی، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونی شي، په شته جایداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زه تاسو څه ټگ پوټ کړم روڼو، زه تاسو ته په کومو الفاظو کښې اوویم روڼو، چې راشئ! اے په دنیا مېینو دولت ته سجدې لگول پریږدئ.... دولت ته جنگکې او سلامونه کول پریږدئ. د دولت د پاره خپل ایمانونه مه خرڅوئ. خپل اخرت مه خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ څخړي کوي، ځکه چې دولت هیڅ ثمین نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، که دولت او جایداد د هر څهٔ کولے شوے نو نن به یې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وو، نن به یې دَ سپفوړ ماما د درد منلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څومره لوئے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان ډیر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا یې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د تور لحد تورو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه ونیوه او نهٔ زړهٔ ته، ځکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډیر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، که خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوزماځیګر سپفوړ خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو، .... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خیس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه یې راواخسته، په کټ کښې یې ځان ته کېښوده، او دا یې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډیره موده اوشوه چې صفا کړې یې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي .... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوئے شکور راغلو

..... [illegible] بابا [illegible] تماچه [illegible]

څهٔ کے هن؟» ..... په دې به ډزې کوؤ بنه» ...... «لاکه چې زهٔ په ډزې اوکړم» ...... نه ځکه چې ته لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې بنه» «ناماما اوس لاکه زهٔ پرې اوس ډزې کوم» ..... «درته وېم چې لوئے شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن ماما اوس لاکړه»

«درته وېم چې مړکوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډزې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانےکوې نو اوبه دِلم»

اوُ سپفور خان تماچه راوا خسته، د هغهٔ دا خیال وهٔ چې تشه ده او د زوئے د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې ډز شو، ..... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بیا به نهٔ کوم» ..... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه ..... او سپفور هم په وینو لېت پېت زوئے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې رانژدې کړو، ..... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل، او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بیا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وی بابا - پام چې بیل ډزاونهٔ کړې بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله ..... او د دغه سلګۍ سره ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ رابانډې کړې، د سر وېښته ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سپفور خپل ماشوم زوئے هم هغه رنګ په سینې پورې

نیولے وه ..... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
دا سې معلومیده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوے په سینې پورې
نیولے دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټرپونو شي ..... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د ښې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړیږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټرپونو سر شو ..... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړیدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، ..... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه ..... دا سې ښکاریده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوے وینې، د خپل نیاز بین زوے وینې
.... او د دې سره د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپړه کړیکه ئې اوو هله - جامې ئې او شکولې او لاړو په کوڅه
اووتو .... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوے مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائے خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلے جامې سر تور سر - پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، ټیټې سترګې زوړند سر، لکه چې د څهٔ په تلاش
کښې وي، لکه چې څهٔ لټوي.... اوُ! سپفور ماما د څهٔ په لټون
کښې دے.... د سپفور ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا
کېږي،.... خو اے بد قسمته سپفوره ماما، شکور به پیدا نهٔ شي -
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څهٔ
له زوړند سر او ټیټې سترګې ګرځې، ته ولې داسې سرو هلے بروهلے
ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې.... اے بد نصیبه سپفوره - اے
بد قسمته سپفوره، زهٔ څهٔ او وایم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستا لاسونه د خپله ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ ځکه
ته لیونے شوے، ځکه ته داسې سرو هلے بروهلے ګرځې ؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو او دلړونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوڼ کوڼ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هر څوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ښوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړي - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دکلکېدو نه اګاهو اوړولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مه کوئ - ځکه چې وسله دېس بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په خوږتوب بدل کړي - دنیا دغمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشانی شته، او ددې غم، مصیبت او پرېشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائيداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته کړې ده چې -

ے

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما دجانانه

احمد

(اسویلے) احمده خدائے گواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو
سیلاب د انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا
غم دا خشتووے نو ما به درنه څهٔ قدرې کم کړے وهٔ ......
کهٔ زما وس کېدے نو ما به ستا دې پرهرپرهر زړهٔ له ټکور
ورکړے وهٔ - ما به پرې ملهمونه او پاهې ایښودلے وے -
ما به ستا د زړهٔ دا سپېرې سپېرې سرېکې لبنې قلارې کړې
وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه
سوزې چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه نوکېږي چې
پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې
د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلے وي .... ته څومره
بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتې نو ماله ژړا
راځي ...... چې ته ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خیل
زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ......
ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما د
شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي .... زهٔ منم چې
آفتاب ستا زوئے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکوړ
وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرې زوئ وه ..... د ټولو نه مشر ..... تا د آفتاب سره څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړې وه ..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوې وه ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ما شومې څټې اخستې وو ..... آفتاب د پرووران وه کنه ؟ د پرشوخ وه کنه ؟ .... تا به د هغه نه همېشه سر ټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله نه د هغه شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط شوې غوندې وو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غوندې محسوسولو .... ځکه چې آفتاب ستا مشرې زوئ وه .... او مشرې زوئ د مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو ، نن ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسې .... ځکه چې آفتاب ستا د سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاه هو .... ته غمونو او مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې خوارئ ه خوب اوده شو ، او تا ته یې یو نه هېرېدونکې غم .... یو نه قلارېدونکې درد .... یو نه ختمېدونکې مصیبت پرېښودو ..... احمده! ستا غم که هر څو نه هېرېدونکې دے ، خو دا غم به ته هېره وې ..... ستا درد که هر څو نه قلارېدونکې دے ، خو دا درد به ته په خپل همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه غږې ورځې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې .... ته انسان یې .... ته مسلمان یې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي .... مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدې ..... راځه ږوره راځه ....

د آفتاب د قبر په خاوره رونبکي مه تویوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه ...... پرېږده چې دا زلمے شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

رونړه ! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیو زړے
زړو چکے کمزورے سرے دے ..... خو دې زړې زړو چکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هډوکو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نوي حالات به
پرېږدو - زاړه واقعات او زاړه حالات به نه راپاده وو..... خو د
نن نه ینځلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کورنه خوشحاله خوشحاله مډل وسره سکول ته
روان شو .... تېره له ورځ ئې په سکول کښې سبق روونیلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د
کلي په لور راروان شو ..... د تېرې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وه ..... په خپل ترنګ کښې کور ته روان وه ..... په خپل فکر
کښې د کور په لوري روان وه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ویل
..... خو چې د میچنې پهاټک ته ورنږدې شو .... چې د خپل کلي او
کورنه لا دوه میله لرې وه ..... نو مخې نه یو ټرک تکه دا جل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبره و خبره وه ..... نو دغه ځونړي تهرک لکه د يو مست
ښامار بيا د خپلو پايو د لاندې څخېږي کړې وه ..... يو درز
راوشو او په دغه درز کښې يوه نرۍ غونډۍ کړېکه يوه ذړه
بوګنوونکي غونډۍ کړېکه راپورته شوه ..... څومره هيبت
وه په دغه کړېکه کښې څومره درد وه په دغه کړېکه کښې
..... توبه خدايه توبه ..... دغه کړېکې څو دَ خوارو شاموبو
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهيد په خاورو کښې
غړېږي ..... په وينو کښې لت پت خپل خدائې ته رسېدلے و
..... د ماشوم آفتاب سر دَ ځونړي تهرک پايو څخېږي کړے
وه ..... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذړه بوګنوونکې ننداره
اوليده ..... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنيا او د دنيا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت دې ښکاريده و چې لکه مُسکے وه
تا به نه وے چې آفتاب مړ دے ..... تا به نه وے چې آفتاب
يو بې پرواه دراڼېود دَ خپل تهرک دَ پايو دَ لاندې څخېږي کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب تهرک راووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور تا نه د تل
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې
..... او مور..... ؟ د مور په ذړه تياره راغله ..... مور بې هوشه
شوه ..... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو ..... مور دغه سينه

اواز اونهٔ زغملے شو .... مور بې هوشه، دَ ځان د حاله بې خبره
کوړ پرته وه، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوئے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وو .... روڼو هغه نقشه درته نشم
بيانولے - دَ انسان زړهٔ د دغه نقشې د ليدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لارۍ دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهيد خاورو ته اوسپارلے شو.... مور ډېرې وېناکانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنيا ورانه شوه، دَ آفتاب دَ
سور د زړهٔ دنيا ويجاړه شوه .... چا ويجاړه کړه؟ .... دَ ټرک
د يو ډرائيور لږې غونډې بې احتياطۍ ..... د ټرک د ډرائيور
لږ غونډې غفلت يو کور وران کړو .... دَ يو پلار د ملا تير ئې
مات کړو .... د يو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ ټرکونو او لارو ډرائيورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے روڼو ولې! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې ميانديې بورې کوئ پلاران ژړوئ ....
دا ولې تورسرې کونډې کوئ .... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ روڼو مهٔ کوئ - اے دَ ټرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې د هغې تړک خاونده چې آفتاب دې د خپل تړک د لاندې ځځړي
کړې وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او
طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده د خپل زوی په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه
ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوځو
لوو فریادونو بېګاه د قبرستان مړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بیني
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زوال او طوفان کښې خپل نیاز
آفتاب په دې لویې څو شې بیابان او دېره کښې یوازې نه شو پرېښودے
..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوی په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اې د تړک خاونده ،
راشه لږ د احمد د زړه په برخه کښې او ګوره چې ستا لږې غونډې
بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدیر
کښې لیکلے شوي وو - خو اې د تړک دا پوهه په دې دلیل به ته کښې د الله
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروایۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له د خپلو کړو سزا درکوي
او اې احمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو. مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله د خپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

ژوند

(اسوېلے) د سحر شي، ما ښځين شي، ما ځيګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګـهـړۍ کمېږي ناګهانه به پوړ شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده او دچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړکېدو په انتظار ده ..... بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ دې آبادې او ودانې دنيا نه به ..... د غمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې دنيا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. دقبرستان هغه چُپې چَپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به دمتونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟ بيا به د غه تورۍ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې ..... نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک د تسلۍ شته او نهٔ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړې چې .... ‹‹ ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله او منډم پښې درله او منډم ›› .. .... لُور نشته چې د وی سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د «خپر شه بابا - ولې بابا... څه دي؟» بنځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردي نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
تورې تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زموږ د لارې مل .... عمل زموږ
د قبر ملګرې دی .... عمل زموږ د سختۍ او اسانۍ سبب دی .... عمل
به په موږ د لحد سختي اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روښانه کوي
عمل به راته د لحد نه سړې سړو ټمکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تړې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو ټمکو به موږ تړ قبر و
په دغه سور تنور کښې به موږ وریت شو ..... ډیر سخت مقام
دی رونو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دی ..... راځئ رونو
چې هغه سختې ځان ته آسانې کړو .... راځئ رونو چې د لحد سړې سړو ټمکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼا کانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اې مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یا سو او د نفض کینې
او حسد په ځاې .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټي
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځاې محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځاې الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلې شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولې شي .... چې انسان پرې انسانیت خپلولې
شي .... هغه مینه چې د خدای خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت د اتصال معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مينې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه مقام راپيدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د ګلونو د څادرې په ځائې د انسانانو د ګلونو د نېکو دعاګانو وريځې او د ښکلو او د پاکو څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمير د خاوند په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د ميته ناک زړه د خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې ګلونه د محبت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د عقيدت د اوښکو سيالي نشي کولے .... ګلونه د چا مېنې د اوښکو سيالي نشي کولے ... راځئ رو ښو چې صحيح انسانان شو، چې انسانيت را باندې سر مسکے شي .....راځئ چې صحيح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سر هسکے شي .... راځئ چې سم مخلوق شو چې خدائے پاک زموږ په تخليق ويار اوکړي ..... دا موږ د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان يو..... دا موږ د ګلګېچونو ..... پېچمونو اوکندو کپرو په کومه لار روان يو ..... موږ په نامه انسانان د انسانيت نه څومره لرې شوي يو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي يو.... سمه لار موږ ته ښکاري ده .... په کندو کپرو سر يو .... ښکاره لاره موږ ته ښکاري ده په کږو وږو روان يو..... آخر تر کومه به موږ د غسې تېکرې خورو.... تر کومه به موږ د حقيقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه .... اے ناپوهه انسانه ..... زموږ هر قدم موږ مرګ ته يو قدم ورنږدې کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا مزل به آخر يوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر يوه ورځ اووهلے شي ..... اوهر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا ختمه شوه نو بیا؟ ..... څه په وروستو هیڅ
هم نشته.... څه په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
دوه نیم ګزه مزکه یو ژور ډېر ژور.... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائېدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي.... سرهٔ سپین به زمونږ پکار نهٔ شي.... بلکه په ناجائزه ګټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي .... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي.... د مزدور اسوېلے به راته لوګے لوګے او تورې
تېرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه ګټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو ماراتو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... دونو اوورېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسوېلے به مو ګورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مهٔ مښتېږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي په

قسمت کښې ليکلې دے .... نو د داسې حقيقت نه سترګې پټول کنې هوښيار (تيا) ده؟ .... د داسې حقيقت نه بې پرواه کېدل کنې عقلمندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلے - دې ته عقلمندي نشي وئيلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه کۀ ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدايه! تۀ انسان په صحيح معنو کښې انسان کړې .... اے خدايه تۀ مسلمان په صحيح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې دَ ژوند په خوند پوهے شي - آمين

ه

سکر شي - ما سپڼين شي ما ځيګر شي ما سختن شي
د ژوند ګهړي کمبږي ناګهانه به پوره شي

(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library